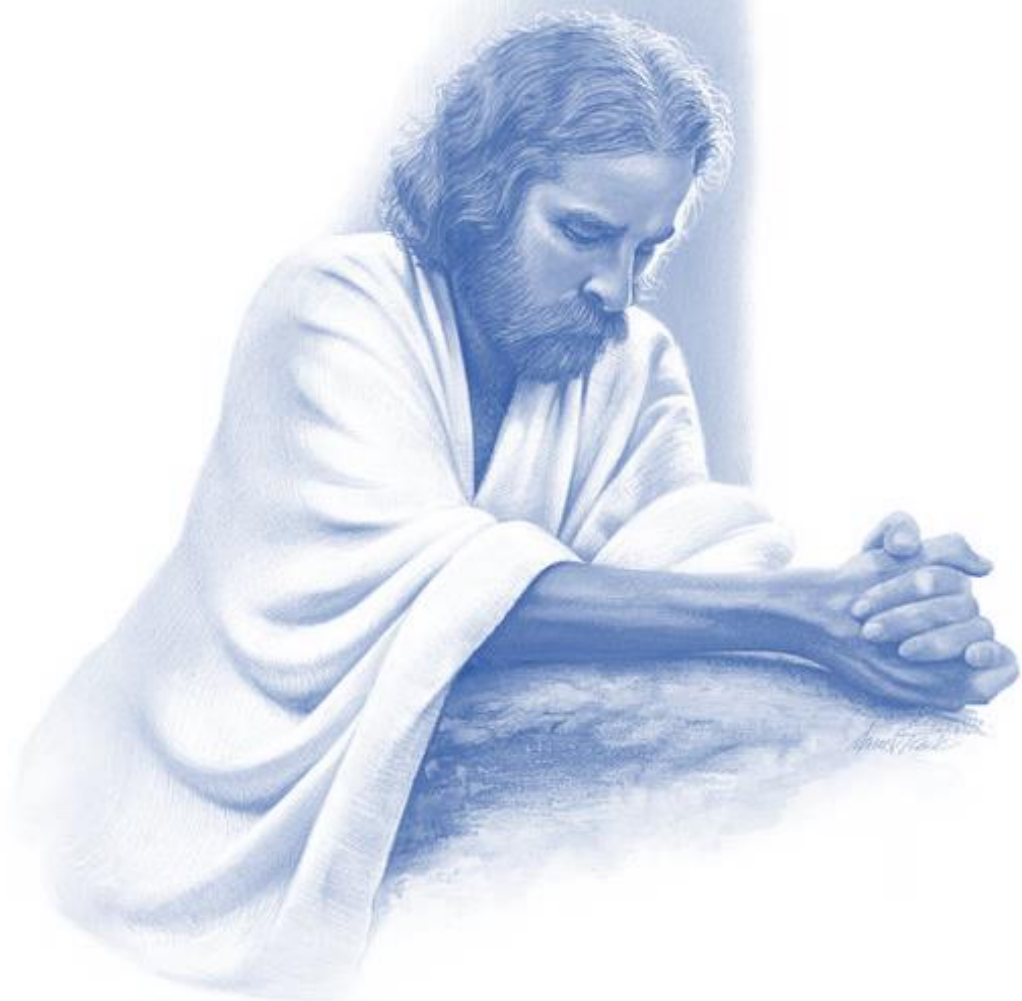


Е. Дж. Уагонър

ХРИСТОС и Неговата ПРАВДА



Е. Дж. Уагонър

Христос и Неговата правда



Медия
Мараната

www.maranathamedia.bg

Съдържание

Как да гледаме на Христос?	7
Бог ли е Христос?	8
Христос като Творец	12
Дали Христос е сътворено същество?.....	14
Бог изявен в плът	17
Важни практически уроци.....	22
Христос Законодателя	28
Божията правда	32
Господ наша правда.....	39
Приети от Бога	48
Победа на вратата.....	53
Слуги и свободни.....	58
Нагледен пример за избавление от робство.....	60

Кратко след сесията на Генералната конференция през 1888 г Елън Уайт писала: "Господ в Своята велика милост изпрати една най-скъпоценна вест на народа Си чрез старейшините Уагонър и Джоунс." *Свидетелства към служителите* – с. 91.

В тази книга, Уагонър, единият от двамата вестители на оправдание чрез вяра, представя вестта в нейния истински контекст по отношение идентичността на даряващия правдата Христос – като истински роден Син на Бога. По този начин интимната връзка между Бог и Неговия Син ни осигурява онова доверие на Сина към Неговия Баща, което Писанието нарича „вярата Исусова“ (Откр. 14:12). Само с такава вяра действително приемаме Христовата правда.

Деян Делчев

Христос и Неговата правда

В първия стих от третата глава на Посланието към евреите е записан призив, който обхваща всички съвети, дадени на християнина: "Затова, свети братя, участници в небесното звание, размислете за Апостола и Първосвещеника, Когото ние изповядваме, Исус." Ако правим това според съвета на Библията и размишляваме за Христос постоянно и интелигентно, ще се преобразим в съвършени християни, защото "като гледаме, ние се преобразяваме".

Проповедниците на евангелието имат вдъхновено от Бога предупреждение да представят тази тема - Христос — постоянно пред хората и да насочват вниманието им единствено към Него. Павел казва на коринтяните: "... бях решил да не зная между вас нещо друго освен Исус Христос, и то Христос разпнат" (1 Кор. 2:2). Няма причина да предполагаме, че проповедите му пред коринтяните са били по-различни от проповедите на други места. Наистина той ни заявява, че когато Бог разкрил Сина Си в него [Павел], то е било, за да може да Го проповядва сред езичниците (Гал. 1:15, 16). Павел се радвал, че му е дадена благодат да благовестява "между езичниците неизследимото Христово богатство" (Еф. 3:8).

Но обстоятелството, че апостолите направили Христос основа на проповедите си, не е единственият ни подтик да Го възвеличаваме. Името Му е единственото под небето, дадено на хората, за да се спасят (Деяния 4:12). Сам Христос заяви, че никой не може да отиде при Отец освен чрез Него (Йоан 14:6). Той каза на Никодим: "И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син и всеки, който вярва в Него, [да не погине, но] да има вечен живот" (Йоан 3:14, 15). Макар че се отнася предимно за разпятието, "издигането" на Исус обхваща много повече от един обикновен исторически факт. То означава, че Христос трябва да бъде "издигнат" от всички вярващи в Него като разпнат Изкупител, чиято благодат и слава са достатъчни да задоволят най-голямата нужда на

света; означава, че Той трябва да бъде "издигнат" в цялата си безкрайна красота и сила като "Бог с нас" и така Божествената Му привлекателност да привърже всички към Него. Виж Йоан 12:32.

Съветът да гледаме към Исус и причината за него са представени в Евр. 12:1-3: "Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяко бreme и греха, който лесно ни оплита, и с търпение нека тичаме на очертаното. пред нас поприще, като насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол. Защото размислете за Този, Който издържа от грешните такова противоборство срещу Себе Си, за да не ви дотяга и да не ставате малодушни." Само когато гледаме към Исус неотклонно и с молитва, според както е разкрит в Библията, няма да отпадаме във вършенето на добро и няма да ставаме малодушни.

Освен всичко останало, трябва да гледаме към Исус, защото в Него са скрити "всички съкровища на премъдростта и знанието" (Кол. 2:3). Човекът без голяма мъдрост е посъветван да поиска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява. Обещано е, че тя ще бъде дадена. Желаната мъдрост обаче може да бъде получена само в Христос. Мъдростта, която не произлиза от Христос и която в последствие не води към Него, е само глупост, тъй като Бог е Източникът на всичко, начинателят на мъдростта. Невежеството относно Бога е възможно най-лошият вид невежество (виж Римл. 1:21, 22). Всички съкровища на мъдростта и знанието са скрити в Христос. Затова онзи, който притежава само мъдростта на този свят, всъщност не знае нищо. Тъй като цялата власт на небето и земята е дадена на Христос, апостол Павел заявява, че Христос е "Божия сила и Божия премъдрост" (1 Кор. 1:24).

Има обаче един текст, който обобщава накратко всичко, което Христос е за човека, и дава изчерпателна причина защо трябва да гледаме към Него. "А от Него сте вие в Христос Исус, Който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление" (1 Кор. 1:30). Ние сме невежи, зли, пропаднали; Христос е за нас мъдрост,

правда, изкупление. Какъв обхват! От невежество и грях до праведност и изкупление. Най-висшето стремление и нужда на човека не могат да надхвърлят границите на това, което Христос е за нас. Ето една причина, поради която очите на всички трябва да бъдат неотклонно насочени към Него.

Как да гледаме на Христос?

Как да гледаме на Христос? Точно според както се е разкрил на света; според свидетелството, което е дал за Себе Си. В чудната Си беседа, записана в петата глава на Евангелието на Йоан, Исус заяви: "Понеже както Отец възкресява мъртвите и ги съживява, така и Синът съживява тези, които иска. Защото и Отец не съди никого, но е дал на Сина власт да съди всички, за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, Който Го е пратил" (ст. 21-23).

На Христос е поверена най-висшата отговорност - да съди. Трябва да получи същата чест, която се дължи на Бога, и поради причината, че Той е Бог. Възлюбеният ученик даде следното свидетелство: "В началото беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог (Йоан 1:1). фактът, че Божественото Слово е самият Христос, се показва в стих 14: "И Словото стана плът и живя между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина."

Словото бе "в началото". Човешкият ум не може да схване вековете, които са обхванати от тази фраза. Не е дадено на човека да знае кога или как Синът е бил роден. Знаем, че Той бе Божественото Слово не само преди да дойде на тази земя, за да умре, а дори преди създаването на света. Точно преди разпятието Си Той се помоли: "И сега, прослави Ме, Отче, у Себе Си със славата, която имах у Теб преди създанието на света" (Йоан 17:5). Повече от седемстотин години преди първото Му идване, то бе предсказано от

боговдъхновеното слово: "А ти, Витлееме Ефратов, макар и да си малък, за да бъдеш между Юдовите родове, от теб ще излезе за Мен Един, Който ще бъде владетел в Израел, Чийто произход е от начало, от дните на вечността" (Михей 5:2 – странично поле). Знаем, че Христос е "излязъл и дошъл от Бога" (Йоан 8:42), но това е било толкова далеч назад във вековете на вечността, че е извън обхвата на човешкия ум.

Бог ли е Христос?

На много места в Библията Христос е наречен Бог. Псалмистът възкликва: "Господ Бог Йехова е говорил и призовал земята от изгряването на слънцето до залязването му. От Сион, съвършенството на красотата, Бог е възсиял. Нашият Бог ще дойде и няма да мълчи; ще има пред Него огън поглъщащ и около Него силна буря. Ще призове небесата отгоре и земята, за да съди народа Си, като казва: Съберете Ми Моите светици, които склучиха с Мен завет с жертви. И небесата ще известят правдата Му, защото сам Бог е съдия" (Пс. 50:1-6).

Този текст се отнася за Христос. и това личи от 1) вече научения факт, че съденето е предадено на Сина; и 2) при второто идване на Христос Той изпраща ангелите Си да съберат избраните от четирите ветрища (Мат. 24:31). "Нашият Бог ще дойде и няма да мълчи." Когато сам Господ слезе от небето, това ще стане "с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба" (1 Сол. 4:16). Този вик ще бъде гласът на Божия Син. Ще бъде чул от всички, които са в гробовете и те ще излязат (Йоан 5:28, 29). Заедно с живите праведни ще бъдат грабнати, за да посрещнат Господа във въздуха и да бъдат с Него. Това ще бъде "нашето събиране при Него" (2Сол. 2:1). Сравни с Пс. 50:5; Мат. 24:31; 1 Сол. 4:16.

"Ще има пред Него огън поглъщащ и около Него силна буря:" Когато Господ Исус се появи на небето с мощните Си ангели, това ще стане "в пламенен огън [за] да даде възмездие на онези, които не

познават Бога, и на онези, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ Исус" (1 Сол. 1:8). Знаем, че текстът в Пс. 50:1-6 е ярко описание на второто идване на Христос с цел спасяване на народа Му. Когато дойде, Той ще бъде "могъщ Бог.". Сравни с Авакум 3 гл.

Това е една от Неговите титли. Много преди първото идване на Христос пророк Исаия изрече следните думи на утеха към Израел: "Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира" (Ис. 9:6).

Тези думи не са само на Исаия. Те са на Божия Дух. Обръщайки се директно към Сина, Бог Го назовава със същата титла. В Пс. 45:6 четем следните думи: "Твоят престол, Боже, е до вечни векове; скиптърът на Твоето царство е скиптър на правота." Случайният читател може да приеме, че псалмистът само възхвалява Бога, но когато се обърнем към Новия завет, откриваме, че става въпрос за нещо много повече. Разбираме, че Бог Отец е говорителят и че се обръща към Сина, наричайки Го Бог. Виж Евр. 1:1-8.

Това име не е дадено на Христос заради някакво голямо постижение, а е Негово по наследствено право. Говорейки за силата и величието на Христос, авторът на Посланието към евреите казва, че Той е толкова повече от ангелите, "колкото името, което е наследил, е по-превъзходно от тяхното" (Евр. 1:4). Синът винаги взема името на бащата по право; и Христос като „единородният Син на Бога“ има по право същото име. Един син, също, е в по-малка или в по-голяма степен репродукция на бащата; той има, до известна степен, чертите и личностните особености на баща си; не в съвършенство, защото сред хората няма съвършено копие. В Бога или в което и да е от делата Му обаче няма нищо несъвършено. Затова Христос е "съвършен образ" на личността на Отец (Евр. 1:3). Като Син на самосъществуващия Бог Той има по природа всички атрибути на Божеството.

Вярно е, че има много Божии синове, но Христос е "Единородният Божи Син" и следователно Божи Син в смисъл, в който никое друго същество не е било или би могло да бъде.

Ангелите са Божии синове, Адам също е такъв (Йов 38:7; Лука 3:38) по сътворяване; християните са Божии синове по осиновяване (Римл. 8:14, 15). Христос обаче е Божи Син по рождение. Авторът на Посланието към евреите разкрива по-нататък, че позицията на Божия Син не е такава, до която Христос е бил издигнат, а такава, която притежава по право. Заявява, че Мойсей бил верен във всичко в Божия дом като слуга, а "Христос като Син беше верен над Неговия дом" (Евр. 3:6). Той също потвърждава, че Христос е строителят на дома (ст. 3). Христос е Този, Който построява Господния храм и носи славата му (Зах. 6:12, 13).

Сам Христос заявяваше съвсем недвусмислено, че е Бог. Когато младежът дойде при Него и попита: "Учителю благи, какво да направя, за да наследя вечен живот?", Исус първо му зададе въпроса: "Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ, освен Един Бог" (Мар. 10:17, 18). Какво искаше да каже Исус с тези думи? Дали желаше да покаже, че прилагателното не се отнася за Него? Дали желаше да намекне, че не е абсолютно благ? Дали се принизяваше по един скромен начин? В никакъв случай, защото Христос бе абсолютно благ. Той смело каза на евреите, постоянно наблюдаващи Го, за да забележат някакъв недостатък, за който да Го обвинят: "Кой от вас Ме обвинява в грях?" (Йоан 8:46). Сред целия еврейски народ не можеше да се намери нито един, който да Го е видял поне веднъж да направи нещо или да произнесе дума, дори малко напомнящи за зло. Онези, които бяха решили да Го осъдят, можаха да Го направят само като наемат лъжесвидетели. Петър твърди, че Той "грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му" (1 Петр. 2:22). Павел пише, че Исус "не знаеше грях" (2 Кор. 5:21). Псалмистът възкликва: Той е "моята канара у Когото няма неправда" (Пс. 92:15). Йоан пише: "И вие знаете, че Той се яви да носи греховете. В Него няма грях" (1 Йоан 3:5).

Христос не може да се отрече от Себе Си, следователно не може да каже, че не е благ. Той е абсолютно благ и бе такъв - съвършенството на добротата. След като няма друг благ освен Бога, а

Христос е благ, от това следва, че Христос е Бог и именно по тази причина се е произнесъл така пред младежа.

Точно по този начин учеше последователите Си. Когато Филип каза: "Покажи ни Отца и това ни е достатъчно," Исус му отговори: "Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе. Който е видял Мен, видял е Отца. Как така казваш: Покажи ми Отец" (Йоан 14:8, 9). Тези думи са точно толкова многозначителни, колкото изразът "Аз и Отец сме едно" (Йоан 10:30). Христос бе наистина Бог, дори по време на живота Си сред хората. Когато Го молеха да покаже Отец, Той можеше да каже: "Гледайте към Мене." Това ни напомня изявлението, че когато въвежда Първородния във вселената, Отец възкликва: "Поклонете се на Него всички Божии ангели" (Евр. 1:6). Христос имаше право на почит не само, когато споделяше славата на Отец пред света, а също когато дойде като бебе във Витлеем — дори тогава на всички Божии ангели бе наредено да Му се поклонят.

Евреите не разбраха погрешно учението на Христос за самия Него. След като заяви, че е едно с Отец, те взеха камъни, за да Го убият. Когато ги попита за кое от добрите Му дела желаят да Го убият с камъни, те отговориха: "Не за добро дело искаме да Те убием с камъни, а за богохулство, и защото Ти, Който си човек, правиш Себе Си Бог" (Йоан 10:33). Ако Той бе това, за което Го смятаха - обикновен човек - думите Му наистина биха били богохулство. Той обаче бе Бог.

Христос дойде на земята с цел да разкрие Бога на хората, за да могат те да отидат при Него. По тази причина Павел заяви, че "Бог в Христос примири света със Себе Си" (2 Кор. 5:19). В евангелието от Йоан четем, че Словото, което бе Бог; "стана плът" (Йоан 1:1, 14). В тази връзка е казано: "Никой никога не е видял Бога; Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви" (Йоан 1:18).

Забележете израза "Единородният Син, Който е в лоното на Отца". Той има обиталище там и е там като част от Божеството - както когато бе на земята, така и когато бе на небето.. Използването на сегашно време подсказва продължително съществуване. Представена ни е същата идея, която се съдържа в Исусовите думи, предназначени за евреите (Йоан 8:58): "Преди да се е родил Авраам,

Аз Съм." По този начин още веднъж се уеднакви с Този, Който се яви на Мойсей в горящия храст и заяви: "АЗ СЪМ ОНЗИ, КОЙТО СЪМ."

И накрая, имаме боговдъхновените думи на апостол Павел за Исус Христос: "Отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота" (Кол. 1:19). Каква е тази пълнота, която обитава в Христос, научаваме от следващата глава, където ни е казано, че "в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството (Кол. 2:9). Това е най-пълното и недвусмислено свидетелство за факта, че Христос притежава по природа всички атрибути на Божеството. Ще схванем божествеността на Христос съвсем ясно, когато отидем по-далеч и започнем да гледаме на Христос като творец.

Христос като Творец

Веднага след често цитирания текст, в който се казва, че Христос, Словото, е Бог, четем, че "всичко това стана чрез Него; и без Него не е станало нищо от това, което е станало" (Йоан 1:3). Коментарите не могат да направят изявлението по-ясно, отколкото е в действителност, и затова преминаваме към думите от Евр. 1:1-4: "Бог... в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото и направи световите, Който е сияние на Неговата слава и съвършен образ на Неговото лице и Който държи всичко чрез Своето могъщо слово. Той, след като извърши [чрез Себе Си] очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото името, което е наследил, е по-превъзходно от тяхното."

Още по-многозначителни са думите на апостол Павел, отправени към колосяните. Споменавайки, че чрез Христос имаме изкупление, той Го описва като Един, "Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание; понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или

власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява" (Кол. 1:15-17).

Този чуден текст трябва да бъде изучаван внимателно и често да размишляваме над него. Очевидно е, че във вселената няма нещо, което да не е създадено от Христос. Той е направил всичко на небето и на земята; направил е всичко видимо и невидимо; престоли и господства, началства и власти, всичко зависи от Него, за да съществува. И тъй като е преди всички неща, техен Създател, всичко се сплотява чрез Него. Това е равностойно на казаното в Евр. 1 :3, че Христос поддържа всичко чрез Своето могъщо слово. Именно чрез словото бяха създадени небесата; същото слово ги поддържа по местата им и ги пази от унищожение.

В никакъв случай не можем да пропуснем сходния текст от Ис. 40:25, 26: "И така, на кого ще Ме уподобите, за да му бъда равен? - казва Святият. Вдигнете очите си нагоре и вижте: Кой е създал тези светила и извежда множеството им с брой? Той ги вика всичките по име; чрез величието на силата Му и понеже е мощен във власт, нито едно от тях не липсва." Или както еврейският текст го предава с много по-голяма сила, "от Него, Който е мощен във власт и могъщ в сила, нито едно не бяга". Това, че Христос е Святият, Който призовава небесните войнства по име и ги поддържа по местата им, личи от други части на същата глава. Той е Този, за Когото е казано: "Пригответе пътя на Господа! Прави направете пътеките за Него!" Той е Този, Който идва със силна ръка и носи наградата със Себе Си; Който като пастир храни стадото Си и носи агънцата в пазвата Си.

Още едно изявление относно Христос като Творец трябва да е повече от достатъчно. Става въпрос за свидетелство на самия Отец. В първата глава на Посланието към евреите четем, че Бог ни говори чрез Сина; че е казал за Него: "Поклонете се на Него всички Божи ангели"; че за ангелите е потвърдил: "Който прави ангелите Си силни като ветрове и служителите Си като огнен пламък", но за Сина заявява: "Твоят престол, о, Боже, е до вечни векове; и скиптърът на Твоето царство е скиптър на правота." Бог казва по-нататък: "В началото Ти, Господи, си основал земята и дело на Твоите ръце е

небето (Евр. 1 :8-10). Тук откриваме, че Отец се обръща към Сина като към Бог и Му казва: "Ти си положил основите на земята и небесата са дело на ръцете Ти." Когато сам Отец отдава тази чест на Сина, какво е човекът, та да я задържа за себе си? Сега вече можем да спрем да говорим за недвусмисленото свидетелство относно божествеността на Христос и факта, че Той е Творец на всичко.

Тук може да е необходимо да отправим едно предупреждение. Нека никой не си въобразява, че бихме възвеличили Христос за сметка на Отец или бихме пренебрегнали Отец. Това не може да стане, защото интересите им са едно. Почитаме Отец като почитаме Сина. Помним Павловите думи, че "за нас има само един Бог - Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ - Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него" (1 Кор. 6:8). Както вече цитирахме, именно чрез Него Бог създаде световите. Всички неща произлизат от Бога, Отец; дори самият Христос е "излязъл и дошъл от Бога". Отец обаче благоволи в Него да обитава цялата пълнота и Той да е прекият и непосредствен извършител на всеки акт на сътворение. Целта ни в това изследваме е да поставим Христос на правилната Му позиция на равенство с Отец, за да може силата Му за изкупление да се оценява по-добре.

Дали Христос е сътворено същество?

Преди да преминем на практическите уроци, които трябва да научим от тези истини, необходимо е да се спрем за няколко мига на едно мнение, споделяно от мнозина, които не желаят в никакъв случай да обезславят Христос, но чрез становището си всъщност се отричат от Неговата божественост. Става въпрос за идеята, че Христос е сътворено същество, което е било издигнато до сегашната си висока позиция благодарение на Божието благословение. Нито един човек, който поддържа това становище, не може да има правилна представа за истинската издигната позиция, заемана от Христос.

Въпросният възглед е построен върху погрешното разбиране на един-единствен текст - Откр. 3:14: "До ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истински Свидетел, Началото на всичко, което Бог е създал." Това се тълкува погрешно като изявление, че Христос е първото създадено от Бога същество; че Божието дело на сътворение е започнало от Него. Този възглед обаче противоречи на тестове, които обявяват самия Христос за създател на всичко. Да се каже, че Бог е започнал делото Си на сътворяване, като е създал Христос, означава да оставим Христос напълно извън делото на сътворението.

Думата, преведена като "начало" е arche, което има значението и на "глава" или "началник". Среща се в името на гръцкия управник Archon; в архиепископ и в думата архангел. Да вземем последната дума. Христос е архангелът. Виж Юда 9; 1 Сол. 4:16; Йоан 5:28, 29; Дан. 10:21. Това не означава, че е първият от ангелите, тъй като не е ангел, а е над тях (Евр.1:4). Означава, че е предводителят или принцът на ангелите, както и архиепископът е ръководителят на епископите. Христос е началникът на ангелите. Виж Откр. 19:11-14. Той ги е създал (Кол. 1:16). Изявлението, че е началото или главата на Божието творение, означава, че в Него творението има своето начало; че според както сам казва: Той е Алфа и Омега, Началото и Краят, Първият и Последният (Откр. 21:6; 22:13). Той е източникът, от който произлизат всички неща.

Не бива да си въобразяваме също така, че Христос е сътворено същество, тъй като Павел Го нарича "първороден преди всяко създание" (Кол. 1:15). Следващите няколко стиха Го разкриват като Творец, а не като творение. "... понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото; било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява." Ако е създал всичко сътворено и е съществувал преди всичко създадено, от това очевидно следва, че самият Той не е сред сътворените неща. Христос е над цялото творение, а не част от него.

Свещеното писание заявява, че Христос е Единородният Божи

Син. Той е роден, не създаден. Кога е бил роден, не е за нас да питаме, нито пък умовете ни могат да го разберат, дори да ни бъде казано; Пророк Михей ни разкрива всичко, което можем да знаем по този въпрос, със следните думи: "А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си малък, за да бъдеш между Юдовите родове, от теб ще излезе за Мен Един, Който ще бъде владетел в Израел, Чийто произход е от начало, от дните на вечността" (Мих. 5:2). Имало е време, когато Христос е излязъл и дошъл от Бога, от лоното на Отец (Йоан 8:42; 1:18), но посоченото време е било толкова далеч в дните на вечността, че за ограничения ум това на практика означава без начало.

Въпросът е, че Христос е роден Син, а не сътворен субект. *По наследство* Той има по-превъзходно име от ангелите; Той е "Син... над Неговия дом" (Евр.1:4; 3:6). След като е единородният Божи Син, Той е от същата субстанция и естество като Бога и притежава по рождение всички атрибути на Бога. Отец се радваше Синът Му да е съвършен образ на Неговото лице, сияние на Неговата слава, изпълнен с пълнотата на Божеството. По тази причина Христос има "живот в Себе Си". Той притежава безсмъртие по право и може да дарява безсмъртие на други. Животът Му принадлежи и не може да Му бъде отнет; След като доброволно го е положил, може пак да си го вземе. Ето какво заявява: "Затова Отец Ме обича, защото Аз давам живота Си, за да го взема отново. Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам и имам право пак да го взема. Тази заповед получих от Своя Отец" (Йоан 10:17, 18).

Ако някой представи старото възражение и попита как е възможно Христос да е безсмъртен и все пак да е умрял, можем само да кажем, че не знаем. Нямаме претенции да вникваме в безкрайното. Не сме в състояние да разберем как Христос би могъл да е Бог в началото, да е имал еднаква слава с Отец преди създаването на света и все пак да се е родил като бебе във Витлеем. Тайната на разпятието и възкресението е всъщност тайната на възплъщението. Не можем да разберем как Христос би могъл да е Бог и въпреки това да стане човек заради нас. Не можем да разберем как би могъл да създаде света от нищо, нито как е възкръснал от мъртвите, нито как

действия чрез Духа Си в сърцата ни. И все пак ние вярваме във всичко това. Би било достатъчно за нас да приемем като верни тези неща, които Бог е разкрил, и да не се препъваме в нещата, които дори умът на един ангел не може да проумее. Радваме се от безкрайната сила и славата, която според Писанието принадлежи на Христос, без да безпокоим ограничените си умове с празни опити да обясним безкрайното.

И накрая, знаем за Божественото единство на Отец и Сина от обстоятелството, че и двамата имат същия Дух. След като заявява, че тези, които са в плътта, не могат да угодят на Бога, Павел продължава с думите: "Вие, обаче, не сте плътски, а духовни, ако живеее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов" (Римл. 8:9). Тук откриваме, че Светият Дух е както Духът на Бога, така и Христовият Дух. Христос "е в лоното на Отец". След като по природа е от същата субстанция като Бога и притежава живот в Себе Си, Той с право е наречен Йехова, Самосъществуващият. По този начин е изобразен и в Ер. 23:5, 6, където се казва, че праведният Отрасъл ще върши правосъдие и правда по земята и ще бъде познат с името Йехова-тсидекену — ГОСПОД Е НАША ПРАВДА.

Следователно, нека никой, който все пак почита Христос, да не Му отдава по-малка почит отколкото на Отец, защото това би означавало да обезславя Отец. Нека всички заедно с небесните ангели се поклонят на Сина, без да се страхуват, че се покланят или служат на творението вместо на Твореца. И докато въпросът за божествеността на Христос е все още в умовете ни, нека се спрем и размислим за чудната история на Неговото смирение.

Бог изявен в плът

"И Словото стана плът и живя между нас" (Йоан 1:14). Няма думи, които да могат да покажат по-ясно, че Христос бе едновременно Бог и човек. Макар и отначало само Бог, Той взе на Себе Си човешко естество и живя между хората като обикновен смъртен освен в

случаите, когато божествеността се проявяваше както при очистването на храма или когато изгарящите думи на простата истина принуждаваха дори неприятелите Му да признаят, че "никой не е говорил така, както този човек".

Смирението, което Христос прие доброволно, се разбира най-добре от думите на Павел към филипianите: "Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христос Исус, Който, като беше в Божия образ, пак не сметна, че трябва твърдо да държи [да се хване за] равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст" (Фил. 2:5-8).

Горният израз прави текста много по-ясен отколкото е в общоприетия превод. Идеята е, че макар да е бил в Божия образ, "сияние на Неговата слава и свършен образ на Неговото лице" (Евр.1:3), и да е притежавал всички атрибути на Бога като Управник на вселената и Един, Когото Небето се радва да почита, Христос не е смятал, че тези неща трябва да бъдат желани, докато хората са паднали и безсилни. Той не може да се радва на славата Си, докато човекът е отхвърлен и без надежда. Затова Христос се отдава, лишава се от всичките Си богатства и слава и приема човешкото естество, за да може да изкупи човека. Следователно няма противоречие между единството на Христос с Отец и израза "Отец е по-голям от Мен."

За нас е невъзможно да разберем как Христос би могъл като Бог да се смири до кръстна смърт и би било съвсем безсмислено да спекулираме по тази тема. Единственото, което можем да направим, е да приемем фактите такива, каквито са в Библията. Ако читателят реши, че е трудно да хармонизира някои изявления за естеството на Христос, нека помни, че е невъзможно да кажем това с думи, които да помогнат на ограничения ум да го разбере в пълнота. Както присаждането на езичниците към израилевия ствол е противно на природата, така и Божествената наука е парадокс за човешкия ум.

Други текстове, които ще цитираме, ни изясняват малко повече човешкото естество на Христос и значението му за нас. Вече

прочетохме, че "Словото стана плът", а сега ще прочетем казаното от Павел относно естеството на тази плът: "Понеже това, което беше невъзможно за закона, поради това, че беше слаб чрез плътта, Бог го извърши, като изпрати Своя Син в плът, подобна на греховната плът, и в жертва за грях, и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, а по Дух" (Римл. 8:3, 4).

Само с малко размисъл всеки би могъл да разбере, че ако е взел върху Себе Си човешки образ, за да изкупи човека, Христос е бил направен по подобие на грешния човек, тъй като дойде да изкупи именно грешника. Смъртта не би могла да има сила над безгрешен човек, както когато Адам бе в Едемската градина; тя не би могла да има сила над Христос, ако Господ не бе положил върху Него беззаконието на всички нас: Нещо повече, обстоятелството, че Христос прие плътта на грешен човек, а не на безгрешно същество, т.е. приетата от Него плът имаше всички слабости и греховни наклонности, характерни за падналото човешко естество, става очевидно от изявлението, че Той "по плът се роди от Давидовото потомство". Давид имаше всички страсти на човешкото естество. За себе си казва: "Ето, родих се в нечестие и в грях ме зачена майка ми" (Пс. 51:5).

Следното изявление в Посланието към евреите говори ясно по този въпрос: "Защото наистина Той не помогна на ангелите, но помогна на Авраамовото потомство. Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник по отношение на Бога, за да извърши умилостивение за греховете на народа. Понеже в това, дете и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага" (Евр. 2:16-18).

Ако е бил във всичко като братята Си, значи е преживял всички немощи като тях и е бил подложен на всички изкушения. Още два текста, които разглеждат този въпрос по много убедителен начин, ще бъдат достатъчно доказателство по темата. Нека първо цитираме 2Кор. 5:21: "Който за нас е направил грешен Онзи, Който

не знаеше грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога."

Този израз е много по-убедителен от твърдението, че Христос е бил изпратен "в плът, подобна на греховната плът". Той бе направен грешен. Ето същата тайна подобна на тази, че Божият Син трябваше да умре. Безгрешният Божи Агнец, Който не знаеше грях, бе направен грешен. Макар и безгрешен, не само бе причислен към грешниците, но в действителност прие върху Себе Си греховното естество. Стана грешен, за да можем ние да станем праведни. Затова Павел казва на галатяните, че "когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението" (Гал. 4:4, 5).

"Понеже в това, дете и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага." "Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите слабости, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак е без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, "която да помага в подходящото време" (Евр. 2:18; 4:15, 16). Още един въпрос и ще научим целия урок, който трябва да знаем от факта, че "Словото стана плът и живя между нас". Как бе възможно Христос, Който бе "обиколен с немощ" (Евр. 5:2), да не познае греха? След като са стигнали дотук, някои могат да си помислят, че подценяваме Исусовия характер, като го свеждаме до нивото на грешния човек. Напротив, ние просто издигаме "божествената сила" на нашия благословен Спасител, Който сам доброволно слезе до нивото на грешния човек, за да може да го издигне до собствената Си безукорна чистота, която успя да запази дори в най-неблагоприятни обстоятелства. Човешкото Му естество само забуди Неговото Божествено естество, чрез което бе неразделно свързан с невидимия Бог и можеше успешно да се противопостави на слабостите на плътта. В целия Му живот имаше борба. Плътта, подбуждана от неприятеля на всяка правда, имаше склонност да греша, но Божественото Му естество нито за миг не подхрани зли желания и

дори за секунда божествената Му мощ не се поклати. След като претърпя в плътта всичко, което човек може да преживее, Той се върна при трона на Отец толкова безгрешен; колкото бе при напускането на славните дворове. Докато лежеше в гробницата под силата на смъртта, не бе възможно да бъде задържан от нея, защото "не знаеше грях".

Някой може да каже: "Не виждам никаква утеха за мене във всичко това. Наистина имам пример, но не мога да го следвам, защото нямам силата, притежавана от Христос. Той бе Бог дори тук на земята; аз съм само човек." Да, но можеш да имаш същата сила като Него, стига да я желаеш. Той бе "обиколен с немощ", но "грях не е сторил", защото Божествената сила постоянно обитаваше в Него. Прочетете боговдъхновените думи на апостол Павел и научете каква привилегия ни е дадена:

"Затова прекланям коленете си пред Отец [на нашия Господ Исус Христос], от Когото носи името си всеки род на небесата и на земята, да ви даде, според богатството на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек, чрез вяра *да се всели Христос във вашите сърца* така че вкоренени и основани в любовта, да бъдете силни да разберете заедно с всички светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, *за да се изпълните в цялата Божия пълнота*" (Еф. 3:19).

Кой би могъл да иска повече? Христос, в Когото обитава телесно цялата пълнота на Божеството, може да живее в сърцата ни, така че ние да сме изпълнени с Божията пълнота. Какво чудно обещание! Той състрадава на нашата немощ. С други думи, след като е изстрадал всичко, на което греховната плът е наследник, Той знае всичко за нея и е така тясно свързан с чадата Си, че каквото притиска тях, поставя отпечатък и върху Него. Знае колко божествена сила е необходима за противопоставяне. Ако искрено желаем да отхвърлим "нечестието и светските страсти", Той може и желае да ни даде сила и "Да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим". Цялата сила, обитаваща в Христос по природа,

можем Да имаме в себе си по благодат, тъй като Той ни я дарява безплатно.

Затова нека изнурените, отслабнали, потиснати от греха души бъдат насърчени. Нека пристъпват “с дръзновение към престола на благодатта”, където със сигурност ще намерят благодат, която да им помогне във време на нужда, тъй като тази нужда бива почувствана от нашия Спасител точно в необходимото време. Той “състрадава с нас в нашите слабости”. Ако бе преживял просто някакви страдания преди хиляда и осемстотин години, можехме да се страхуваме, че е забравил някои от немощите. Не, точно изкушението, което ви притиска, докосва и Него. Раните Му са винаги нови и Той винаги живее, за Да се застъпва за вас.

Какви чудни възможности има за християнина! Какви висини на святостта може да достигне! Колкото и Сатана Да воюва против него и да го напада там, където плътта е най-слаба, той може да пребъдва под сянката на Всемогъщия и да се изпълва с пълнотата на Божията сила. Един по-силен от Сатана може непрекъснато да обитава в сърцето му. И така, гледайки към нападенията на Сатана като от силна крепост, той е в състояние да каже: За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява.”

Важни практически уроци

Не е само една прекрасна теория, обикновена догма, желанието да гледаме към Христос като Бог и Творец. Всяка библейска доктрина има практическо значение и би трябвало да се изучава От тази гледна точка. Нека видим каква връзка има тази доктрина с десетте заповеди от Божия закон. В Бит. 2:1-3 четем следните думи, с които завършва доклада за сътворението: “Така бяха завършени небето и земята и цялото им войнство. И на седмия ден, след като Бог завърши делата, който беше създал, на седмия ден си почива от всички дела, които беше създал. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почива от Всичките Си дела, от всичко, което Бог беше

създад и сътворил". Същото откриваме и в четвъртата заповед- Изх. 20'8-11.

Разбираме нещо съвсем естествено – Съществуото, което е извършило сътворението, почива. Този, Които е работил шест дни, за да създаде земята, си починал на седмия ден и го благословил и осветил. Вече научихме, че Бог Отец е създад световите чрез Сина Си Исус Христос и че Христос е сътворил всичко съществуващо. Следователно, неизбежно е заключението, че Христос си е починал в онази първа събота, в края на шестте творчески дни, и че Той е благословил и осветил съботата. Така става съвсем очевидно, че седмият ден - събота, е Господният ден. Когато каза на заядливите фарисеи: "Човешкият Син е Господар на съботата" (Мат. 12:8), Исус заяви по този начин, че е господар над същия ден, който те така старателно спазват по форма. Изрече това с думи, които показват, че смята съботния ден за белега на Своята власт и че така се доказва, че е по-голям от храма. Следователно седмият ден е определен от Бога паметник на сътворението. Той е най-почитаният от всички дни, тъй като има специалната мисия да ' напомня на ума чудната Божия сила, Която е доказателство пред човека за Исусовата божественост. И така, когато каза, че Човешкият Син е господар на съботата, Христос изиска висока почит - нищо по-малко от това, което се дължи на Твореца, чиято божественост е потвърдена от поставения чрез съботата паметник.

Какво да казваме тогава, когато чуем да се твърди, че Христос е прехвърлил почивката от един ден, който възпоменава цялостното сътворение, към ден, който няма такова значение? Просто кажете, че ако Христос промени или отмени съботата, това би означавало да унищожи онова, което напомня за Неговата божественост. Ако бе премахнал. съботата, Христос би разрушил делото на ръцете Си и така би действал против Себе Си. Царство разделено против себе си не може да устои. Христос обаче не може да се отрече от Себе Си. Следователно не е променил нито йота от онова, което сам е учредил и което като свидетелства за божествеността Му, показва, че е достоен

за почит по-голяма от почитта, отдавана на езическите богове. За Христос би било така невъзможно да промени съботата, както е невъзможно да промени обстоятелството, че Той е създал всичко за шест дни и си е починал на седмия.

Често повтаряните думи, че Господ е Творец, имат за цел да ни дават сила. Забележете как творението и изкуплението са свързани в първата глава от Посланието към колосяните. За да получим представа, ще прочетем стихове 9 до 19:

"Затова и ние от деня, когато чухме за това, не преставаме да се молим за вас и да искаме от Бога да се изпълните с познанието на Неговата воля чрез пълна духовна мъдрост и разбиране, за да постъпвате достойно за Господа, да Му бъдете угодни във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога; подкрепяни с пълна сила, съобразно с Неговата славна мощ, за да издържите и дълготърпите всичко с радост; като благодарите на Отца, Който ни удостои да участваме в наследството на светиите в светлината; Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син. В Него имаме изкуплението си, прощението на греховете; в Него, Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание; понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява. Той е и глава на тялото, т.е. на църквата, Той е Началото, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко. Защото Отец благоволи да всели в Него свършената пълнота."

Не е случайно, че чудното изявление за Христос като Творец е свързано с думите, че в Него имаме изкупление. Когато изявява желанието си да бъде подкрепен "с пълна сила, съобразно с Неговата славна мощ", апостолът ни казва каква е тази славна сила. Разказвайки ни за спасяването от силите на тъмнината, той ни обяснява каква е силата на Избавителя. За наша утеха ни е казано, че

главата на църквата е Творецът на всичко. Обяснено ни е, че Той поддържа всичко чрез Своето могъщо слово (Евр. 1:3): Така имаме увереността, че "ръката, която поддържа цялата природа, пази и Божиите чада".

Забележете връзката с Ис. 40:26. Главата представя чудната мъдрост и сила на Христос, като призовава небесните войнства по име и ги поддържа по местата им чрез величието на голямата си мощ. След това се задава въпросът: "Защо говориш, Якове, и казваш, Израелю: Пътят ми в скрит от Господа и правото ми се пренебрегва от моя Бог? Не знаеш ли? Не си ли чул, че вечният Бог Йехова, Създателят на земните краища не отслабва и не се уморява? Неговият разум е неизследим." Напротив, "Той дава сила на отслабналите и умножава мощта на немощните." Всъщност Неговата сила се състои в това, че има способността да създава нещо от нищо. Затова може да върши чудеса чрез онези, които нямат сила. Способен е да създаде сила от слабост. Следователно всяко нещо, което задържа погледа ни към съзидателната Христова сила, води до обновяване на духовната ни сила и смелост.

Точно това е предназначението на съботата. Прочетете деветдесет и втория псалм, който е наречен песен за съботния ден. В първите четири стиха се казва: "Добро е да хвалим Господа и да пеем славословие на Твоето име, Всевишни, да възвестяваме в ранна утрин милосърдието Ти и верността Ти всяка нощ с десетострунен инструмент и с псалтир, с тържествена мелодия на арфа; защото си ме развеселил, Господи, с делата Си; ще се радвам в делата на ръцете Ти."

Какво общо има всичко това със съботата? Ето какво: Съботата е паметник на сътворението. Господ заявява: "Дадох им и съботите Си да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз, Господ, ги освещавам" (Ез. 20:12). Псалмистът спазвал съботата според Божия план - размишление за сътворението и изявената в него чудна сила и доброта на Бога. Размишлявайки за това, той осъзнал, че Бог, Който облича лилиите със слава, надхвърляща славата на Соломон, се грижи в много по-голяма степен за Своите разумни същества.

Когато гледал към небето, разкриващо силата и славата на Бога, и осъзнавал, че са били приведени в съществуване от нищото, псалмистът се насърчавал с мисълта, че същата сила може да действа в него и да го избави от човешката немощ. Затова се радвал и ликувал поради делото на Божията десница. Познанието за Божията сила, която идвала в него чрез размишление за творението, го изпълвало със смелост, когато осъзнавал, че същата сила е на негово разположение. Хващайки се за тази сила чрез вяра, той печелил битки чрез нея. Това е предназначението на съботата. Тя трябва да доведе човека до спасително познание за Бога.

Ясно представеният съвет се състои в следното: 1) Вярата в Бога се поражда от знанието за Неговата сила; да нямаме доверие в Него, означава, че сме невежи относно способността Му да изпълнява обещанията Си; вярата ни в Него трябва да бъде съразмерна с познанието ни за силата Му. 2) Разумното размишление за Божие творение ни дава истинска представа за Неговата мощ, тъй като вечната Му сила и божествеността биват разбираани чрез сътворените от Него неща. Римл. 1:20. 3) Вярата е това, което дава победа (1 Йоан 5:4). Следователно, след като вярата идва чрез изучаване на Божията сила, от Словото Му и от създадените от Него неща, ние побеждаваме или триумфираме чрез делата на ръцете Му. По тази причина, ако съботата, която е паметник на сътворението, бъде правилно съблюдавана, може да стане източник на най-голяма сила за християнина по време на битката.

Това е значението и на текста от Ез. 20:12: "Дадох им и съботите Си да бъдат знак между Мен и тях; за да познаят, че Аз, Господ, ги освещавам." С други думи, след като знаем, че освещението ни е Божията воля (1 Сол. 4:3; 5:23, 24), ние научаваме посредством правилното използване на съботата, че Божията сила е онова, което се прилага за нашето спасение. Същата сила, която бе упражнена за създаването на световите, се упражнява за освещението на онези, които се поддават на Божията воля. Когато бъде напълно разбрана, тази мисъл ще донесе радост и утеха в Бога за искрената

душа. В светлината на всичко това можем да оценим силата на текста от Ис. 58:13, 14:

"Ако отдръпнеш крака си в събота, за да не вършиш своята воля в святия Ми ден, и наречеш съботата наслада, свята на Господа, ден за почитане, и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа; и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята и ще те храня в наследството на баща ти Яков; защото устата Господни изговориха това."

Ако съботата бъде спазвана съгласно Божия план като паметник на творческата сила и като спомен за Божествената мощ, изявяваща се за спасението на народа Му, тогава душата, триумфираща в делото на ръцете Му, ще се радва в Господа. И така, съботата е опорната точка на лоста на вярата, който издига душата до висините на Божия трон, където тя общува с Него.

За да обясним всичко с няколко думи, можем да кажем следното: Вечната сила и божествеността на Господа са разкрити в творението (Римл. 1 :20). Способността да сътворява е онова, с което се измерва Божията сила. Евангелието обаче е Божията сила за спасение (Римл. 1:16). Следователно евангелието просто ни разкрива силата, която бе използвана за създаване на световите и която сега се използва за спасението на хората. И в двата случая става въпрос за една и съща сила.

В светлината на тази велика сила няма място за спорове по темата дали изкуплението е по-велико от сътворението, тъй като изкуплението е сътворение. (Виж 2Кор. 5:17; Еф. 4:24). Силата на изкуплението е силата на сътворението. Божията сила за спасение е силата, която може да вземе човешкото нищожество и да го превърне в нещо, което да слави Божията слава и благодат през вечните векове. "Затова и тези, които страдат по Божията воля, нека предават душите си на верния Създател, като вършат добро" (1 Петрово 4:19).

Христос Законодателя

"Защото Господ е наш съдия. Господ е наш законодател, Господ е наш Цар, Той ще ни спаси" (Ис. 33:22).

Сега трябва да погледнем на Христос от друга гледна точка, но не като на нещо различно. Става въпрос за естеството Му, което произлиза от Неговата позиция като Творец, тъй като Този, Който сътворява, би трябвало да има властта да ръководи и контролира. Четем в Йоан 5:22, 23 Христовите думи: "Отец не съди никого, но е дал на Сина власт да съди всички, за да почитат всички Сина, както почитат Отца." Христос е изява на Отец не само в творението, но и в даването и изпълнението на закона. Няколко текста от Писанието са достатъчни, за да го докажат.

В Числа 21:4-6 се разказва за нещо, което се случило, докато израилтяните били в пустинята. Да го прочетем: "А когато отпътуваха от планината Ор по пътя към Червеното море, за да обиколят Едомската земя, народът излезе от търпение в душата си поради пътя. И народът говори против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб. Затова Господ изпрати между народа змии усойници, които хапеха народа, измря много народ от Израел."

Хората говореха против Бога и против Мойсей, казвайки: "Защо ни изведохте в пустинята?" Те сметнаха, че водачът им греши. Ето защо бяха поразени от змии. Сега прочетете думите на апостол Павел за същото събитие: "Нито да изпитвате Господа, както някои от тях Го изпитаха и погинаха от змиите" (1 Кор. 10:9). Какво доказва всичко това? Водачът, срещу когото роптаеха, бе Христос. Това се доказва от факта, че когато се определи на страната на Израел и отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря, Мойсей сметна укора за Христос за по-голямо богатство от египетските съкровища (Евр. 11:26). Прочетете също 1 Кор. 10:4, където Павел казва, че бащите "са пили от същото духовно питие (защото пиеха от една духовна кана, която ги придружаваше; и тази кана беше

Христос)" Следователно Христос бе израилевият водач, който изведе народа от Египет.

Третата глава от Посланието към евреите изяснява същия факт: Казва ни се да размислим за Апостола и Първосвещеника, Когото изповядваме, Христос Исус, Който бе верен в дома Си, но не като слуга, а като Син над целия Си дом (ст. 1-6). След това ни се казва, че ние сме Неговият дом; ако удържим докрай дръзнението си. Затова сме увещавани от Святия Дух да слушаме гласа Му и да не закоравяваме сърцата си като бащите им в пустинята. "Защото ние участваме в Христос, ако удържим твърдо докрай първоначалната си увереност; докато се казва: "Днес, ако чуете гласа Му [на Христос], не закоравявайте сърцата си, както в преогорчението. Защото кои, като чува, Го преогорчиха? Не бяха ли всички онези, които излязоха от Египет чрез Мойсей? А против кои [Той, Христос] негодува четиридесет. години? Не против онези ли, които съгрешиха и чиито трупове паднаха в пустинята?" (ст. 14-17). Отново Христос е представен като ръководител и предводител на Израел по време на четиридесетте години пътуване из пустинята.

За същото се говори и в Исус Навин 5:13-15, където ни се казва, че човекът с изваден меч, когото Исус Навин видя край Йерихон, в отговор на въпроса: "Наш ли си или от неприятелите ни?", каза: "Не, но за военачалник на Господното войнство сега дойдох аз." Наистина никой не би дръзнал да оспорва, че макар и невидим, Христос бе истинският израилев предводител. Христос бе Този, Който заръча на Мойсей да избави народа Му. Сега прочетете Изх. 20:1-3: "Тогава Бог изговори всички тези думи: Аз съм Йехова, твоят Бог, Който те изведох от Египетската земя, от дома на робство. Да нямаш други богове освен Мене." Кой изговори тези думи? Този, Който изведе народа от Египет. А кой изведе Израел от Египет? Христос. Следователно кой изговори закона от планината Синай? Христос, сиянието от славата на Отец, съвършен образ на Неговото лице, Божията изява пред човека. Именно Той е Творецът на всички създадени неща и Този, на Когото е поверена всяка власт да съди.

Това може да бъде доказано и по друг начин. Когато дойде, Господ ще издаде вик (1Сол. 4:16), който ще проникне в гробовете и ще възкреси мъртвите (Йоан 5:28, 29). “Господ ще изреве отгоре и ще издаде гласа Си от святоото Си обиталище; ще изреве силно против паството Си; ще извика като онези, които тъпчат грозде, против всички жители на света. Екотът ще стигне и до краищата на света, защото Господ има съд с народите; Той ще се съди с всяка твар, ще предаде нечестивите на меч, казва Господ”. (Ер. 25:30, 31). Сравнете този текст с Откр. 19:11-21, където Христос е представен като предводител на небесното войнство, Божие слово, Цар на царете и Господ на господарите, който започва да тъпче линовете на гнева на всемогъщия Бог и унищожава всички нечестиви. Откриваме, че Христос е Този, Който изревава от обиталището Си против жителите на земята, защото има съд с народите. Йоил добавя още нещо: “И Господ ще извика от Сион и ще издигне гласа Си от Йерусалим; небето и земята ще се потресат” (Йоил 3:16).

От тези текстове, към които можем да прибавим и други, научаваме, че когато дойде да избави народа Си, Господ ще извика със силен глас, който ще разклати земята и небето - “земята ще залита като някой пиан и ще се разтrese като прътена колиба” (Ис. 24:20), а “небето ще премине с бучене” (2 Петр. 3:10). Сега прочетете Евр. 12:25, 26: “Внимавайте да не презрете Този, Който говори; защото ако онези не избегнаха наказанието като презряха този, който ги предупреждаваше на земята, то колко повече няма да избегнем ние, ако се отвърнем от Този, Който предупреждава от небесата! Неговият глас разтърси тогава земята; а сега Той даде едно обещание, като каза: “Още веднъж Аз ще разтърся не само земята, но и небето.” Гласът проговори на земята и я разтърси по времето, когато законът бе изговорен на Синай (Исх. 19:18-20; Евр. 12:18-20) - събитие, което е толкова величествено, че няма равно на себе си, нито ще има такова като него, докато Господ дойде с всичките Си небесни ангели, за да спаси Своя народ. Забележете: Същият глас, който тогава разтърси земята, предстои да разлюлее не само земята, но и небето. Разбрахме, че именно Христовият глас ще прозвучи с такава

сила, че ще разклати небето и земята, когато има спор с народите. Показва се следователно, че Христовият глас провъзгласи десетте заповеди на планината Синай. Стигнахме до това заключение в резултат на нещата, които научихме за Христос като Творец и Създател на съботата.

Наистина фактът, че Христос е част от Божеството, притежава всички атрибути на божествеността и е равен с Отец във всичко като Творец и Законодател, е единственото, което дава сила на изкуплението. Това е единственото, което прави изкуплението реалност. Христос умря, “за да ни приведе при Бога” (1 Петрово 3:18). Ако не Му стигаше само една йота, за да е равен на Бога, нямаше да може да ни приведе при Него. Ако Христос не бе Божествен, щяхме да имаме само една човешка жертва. Тя не би имала значение дори да ни е дадена гаранцията, че Христос е най- висшият сътворен разум във вселената. В такъв случай щеше да е поданик, подчиняващ се на закона, без да може да извърши нещо повече от задълженията си. Не би имал праведност, която да придаде на другите. Има безкрайно голяма разлика между най-висшия сътворен ангел и Бога. Следователно и най-висшият ангел не би могъл да издигне падналия човек и да го направи участник в Божественото естество. Ангелите могат само да прислужват. Единствено Бог може да извършва изкупление. Да благодарим на Бога, че сме спасени “чрез изкуплението, което е в Христос Исус”, в когото обитава телесно цялата пълнота на Божеството и който следователно може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него.

Тази истина помага за по-съвършеното разбиране на причината, поради която Христос е наречен Божие Слово. Той е Този, чрез Когото Божията воля и сила бяха изявени на хората. На Отец бе угодно в Него да обитава цялата пълнота. Затова Отец не остава на заден план, както някои си представят, когато Христос бива възвеличаван като Творец и Законодател. Славата на Отец озарява чрез Сина. След като Бог бива познат единствено чрез Христос, очевидно е, че Отец не може да бъде почетен по подходящ начин от хората, които не почитат Христос. Както самият Христос казва:

"Който не почита Сина, не почита Отца, Който Го е пратил." Задава се въпросът как е възможно Христос да е Посредник между Бога и човека и в същото време да е Законодател. Не трябва да обясняваме как е възможно, а просто да приемем библейския доклад, разкриващ този факт: Именно той дава сила на доктрината за изкуплението. Гаранцията на грешника за пълно и безплатно оправдание се крие в обстоятелството, че самият Законодател, срещу Когото се е разбунтувал и Когото е отхвърлил, е Този, Който даде Себе Си за нас. Как е възможно някой да се съмнява в почтеността на Божието намерение или в съвършената Му добра воля за хората, за чието изкупление е дал самия Себе Си? Нека никой не си представя, че Отец и Синът са били разделени в това дело. Те са били едно в него както и във всичко останало. Проведоха съвещание за установяване на мир (Зах. 6:12, 13) и дори докато бе тук на земята, единородният Божий Син бе в лоното на Отец.

Каква чудна проява на любов! Невинният пострада заради виновните; Справедливият - за несправедливите; Творецът - за творението; Създателят на закона - за нарушителите на закона; Царят - за своите разбунтували се поданици. След като Бог не пощади собствения Си Син, но Го даде за всички нас - след като Христос доброволно даде Себе си за нас - няма ли да ни даде заедно с Него и всичко останало? Безграничната Любов не би могла да се изяви по по-велик начин. Господ би могъл основателно да каже: "Какво повече от това бих могъл да направя за лозето Си?"

Божията правда

"Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави" (Мат. 6:33).

Исус казва, че Божията правда е онова, което да търсим в този живот. Храната и облеклото са дребни неща в сравнение с нея. Бог неизбежно ще ги даде и затова не бива заради тях да има ненужни

грижи и безпокойства. Осигуряването на Божието царство и Неговата правда трябва да е единствената цел в живота.

В 1 Кор. 1:30 ни се казва, че Христос стана за нас мъдрост от Бога и правда. След като Христос е Божията мъдрост и в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството, очевидно е, че правдата, която е станал Той за нас, е всъщност Божията правда. Нека видим каква е тази правда.

В Пс. 119:172 псалмистът се обръща към Господа по следния начин: "Езикът ми ще пее за словото Ти, защото всички Твои заповеди са правда." Заповедите са правда не само в абстрактен смисъл. Те са Божията правда. За доказателство прочетете следното: "Повдигнете очите си към небето и погледнете към земята долу, защото небето ще изчезне като дим и земята ще овехтее като дреха, и онези, които живеят на нея, подобно ще измрат; но Моето спасение ще трае до века и правдата Ми няма да се отмени. Слушайте Мен, вие, които знаете правда, народе, който имаш в сърцето си закона Ми; не се бой от укорите на хората, нито се смущавай от ругатните им" (Ис. 51:6, 7).

Какво научаваме от този текст? Онези, които познават Божията правда, имат в сърцата си Неговия закон и следователно Божият закон е Божията правда.

Това може да се докаже и по следния начин: "Всяка неправда е грях" (1 Йоан 5:17). "Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие" (1 Йоан 3:4). Грехът е нарушаване на закона; той е също така и неправда. Следователно грехът и неправдата са идентични. Но ако неправдата е нарушаване на закона, правдата трябва да бъде послушание на закона. Да представим изречението в математическа форма:

Неправда = грях (1 Йоан 5:17)

Нарушаване на закона = грях (1 Йоан 3:4).

Следователно според теоремата, че две неща, които са равни на едно и също нещо, са равни помежду си, получаваме:

Неправда = нарушаване на закона (т.е. имаме негативно уравнение). Същото уравнение, но в положителен вид би било:

Правда = послушание на закона

Кой е законът, спрямо който послушанието е правда, а непослушанието — грях? Законът, който казва: "Не пожелавай", тъй като според апостол Павел този закон го е убедил в грях (Римл. 7:7). Следователно законът на десетте заповеди е мярката на Божията правда. Тъй като е Божи закон и е правда, той трябва да е Божията правда. Наистина няма друга правда.

След като законът е Божията правда - отпечатък на характера Му - лесно е да разберем, че да се страхуваме от Бога и да спазваме заповедите Му е длъжност на всеки човек (Екл. 12:13). Нека никой не мисли, че дългът му ще бъде ограничен, ако се сведе до десетте заповеди, понеже те са изключително всеобхватни. "Законът е духовен" и обхваща много повече отколкото обикновеният читател може да проумее. "Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно" (1 Кор. 2:14). Голямата всеобхватност на Божия закон може да бъде разбрана само от тези, които размишляват с молитва за нея. Няколко текста от Писанието са достатъчни, за да ни разкрият нещо от тази всеобхватност.

В Планинската проповед Христос заявява "Чули сте, че е било казано на древните: "Не убивай; и който убие, ще бъде виновен пред съда." А пък Аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си [без причина], ще бъде виновен пред съда; и който каже на брат си Рака, ще бъде виновен пред Синедриона; а който му каже: Бунтовни безумце, ще бъде виновен за огнения пъкъл" (Мат. 5:21, 22). "Чули сте, че е било казано: "Не прелюбодействай." Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена; за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си" (ст. 27, 28).

Това не означава, че заповедите "Не убивай" и "Не прелюбодействай" са несъвършени или че Бог изисква по-висок морал от християните отколкото е изисквал от Своите люде, наречени евреи. Изисква същото от всички хора във всички векове. Спасителят просто обясни тези заповеди и показа тяхната духовност. Исус отговори на неизговореното обвинение на фарисеите, че

пренебрегва и подкопава моралния закон, като им посочи, че е дошъл с цел да укрепи закона, който не може да бъде отменен. След това разкри истинското му значение по начин, който ги осъди за пренебрегването и непослушанието спрямо закона. Христос разкри, че дори поглед или мисъл могат да бъдат нарушение на закона и че той наистина прониква в мислите и намеренията на сърцето.

По този начин Христос не разкри нова истина, а само извади на светлина и представи една стара истина. Законът бе толкова важен, когато го провъзгласи от Синай, колкото и когато го обясняваше по време на планинската проповед. Когато с разтърсващ земята глас провъзгласи: "Не убивай", Той имаше предвид: "Не подхранвай гняв в сърцето си, не изпитвай чувства на завист, раздражение или каквото и да било нещо, което дори напомня за убийство." Всичко това и дори много повече се съдържа в думите: "Не убивай." Това бе проповядвано и от боговдъхновените слова на Стария завет. Соломон показва, че законът се занимава както с видими, така и с невидими неща: "Нека чуем края на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека. Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло" (Екл. 12:13, 14).

Аргументът е следният: Всяко тайно нещо отива на съд. Божият закон е мерилото в съда — дава определение на всяко действие, независимо дали е добро или зло. Затова Божият закон забранява злото както в мислите, така и в делата. Заключение е, че Божиите заповеди съдържат цялата длъжност на човека.

Прочетете първата заповед: "Да нямаш други богове освен Мен." Апостолът споменава за хора, "чийто бог е коремът" (Фил. 3:19). Лакомията и невъздържаността обаче са самоубийство и така откриваме, че първата заповед е пряко свързана с шестата. Павел казва, че сребролюбие е идолопоклонство (Кол. 3:5). Не може да се наруши десетата заповед, без да се наруши първата и втората. С други думи, десетата заповед съвпада с първата. Откриваме, че декалогът е кръг с обиколка голяма като вселената и съдържащ

моралните задължения на всяко създание. Казано накратко, той е мярката на правдата на Бога, Който обитава вечността.

В такъв случай правилността на изявлението "изпълнителите на закона ще бъдат оправдани" става очевидна. *Да оправдая* означава *да направи праведен* или да покаже човека като праведен. Очевидно е, че съвършеното послушание спрямо един съвършено праведен закон трябва да направи човека праведен. Божият план бе такова послушание към закона да се проявява от всичките Му създания. По този начин законът бе определен да дава живот (Римл. 7:10).

Но за да бъде човек "изпълнител на закона", би било необходимо да спазва целия закон в пълна мярка през всеки миг от живота си. Ако не може да стори това, за него не би могло да се каже, че е изпълнил закона. Не би могъл да е изпълнител на закона, ако го е спазвал само отчасти. Следователно съществува тъжният факт, че в цялото човечество няма нито един изпълнител на закона, тъй като както евреите, така и езичниците са "под грях; както е писано: "Няма праведен ни един; и няма кой да прави добро, няма нито един. Всички се отклониха, заедно се развратиха; няма кой да прави добро, няма нито един" (Римл. 3:9-12). Законът говори на всички, които са в неговия обхват; в целия свят няма нито един, който може да отвори уста, за да се оправдае от обвинението на греха, представено от закона. Всяка уста замлъква и целият свят застава виновен пред Бога (ст. 19), "понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога" (ст. 23).

Следователно, макар че "изпълнителите на закона ще бъдат оправдани", става очевидно, че "нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона, понеже чрез закона става само познаването на греха" (ст. 20). Макар че е "свят, праведен и добър", законът не може да оправдае грешника. С други думи, справедливият закон не може да обяви за невинен онзи, който го нарушава. Закон, оправдаващ нечестив човек, би бил нечестив закон. Не бива да хулим закона за това, че не може да оправдава грешници. Напротив, по тази причина трябва да го възвеличаваме. Обстоятелството, че законът не обявява грешника за праведен — не

казва, че човек го е спазвал, когато в действителност го е нарушавал — е само по себе си достатъчно доказателство, че е добър. Хората се възхищават от некорумпиран земен съдия - такъв, който не взима подкуп и не би обявил някой виновен за невинен. Наистина би трябвало да възвеличават Божия закон, който няма да даде лъжливо свидетелство. Той е съвършенството на правдата и следователно е принуден да заяви тъжния факт, че никой от Адамовото потомство не е изпълнил изискванията му.

Нещо повече, обстоятелството, че изпълнението на закона е длъжност на човека, показва, че ако се провали в една малка подробност, никога не би могъл да поправи пропуската. Изискванията на всяка заповед от закона са толкова всеобхватни — целият закон е толкова духовен — че дори ангел не би могъл да направи нещо друго освен да му бъде послушен. И още нещо, законът е Божията правда - отпечатък на характера Му - а тъй като Неговият характер не може да бъде по-различен от това, което е, следва, че дори самият Бог не може да е по-добър от мярката на доброта, изисквана от закона. Бог не може да е по-добър отколкото е, а законът заявява какъв е Той. Каква надежда има тогава, че онзи, който се е провалил в една-единствена наредба, може да си прибави някаква допълнителна доброта, за да попълни пропуснатото? Този, който се опитва да го направи, поставя пред себе си невъзможната задача да стане по-добър отколкото Бог изисква - да, по-добър от самия Бог.

Хората обаче са се провалили не само в една подробност. Те не са успели в нито една точка. "Няма кой да прави добро, няма нито един." Нещо повече, за падналия човек е невъзможно с отслабената му сила да извърши едно-единствено действие, отговарящо на съвършения стандарт. Това изказване не се нуждае от друго доказателство освен повторното споменаване на факта, че законът е мярката на Божията правда. Със сигурност може да се каже, че няма нито един дързък човек, който да твърди, че всички постъпки в живота му са толкова добри, сякаш са извършени от самия Господ. Всички трябва да кажат заедно с псалмиста: "Вън от тебе няма добро за мене" (Пс. 16:2).

Този факт се съдържа в недвусмислени текстове на Свещеното писание. Христос, Който "нямаше нужда някой да Му свидетелства за човека, понеже сам знаеше какво има в човека" (Йоан 2:25), заяви: "Защото отвътре, от сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулени, гордост, безумство. Всички тези зли неща излизат отвътре и оскверняват човека" (Лука 6:44, 45). С други думи, човек не може да върши добро, докато първо не стане добър.

Следователно извършените от грешен човек дела не могат по никакъв начин да го направят праведен, а напротив - излизаци от нечестиво сърце, те са зли и прибавят допълнителен товар към общата му греховност. От нечестивото сърце може да излезе само нечестие, а умноженото нечестие не може да се превърне в едно добро дело. Затова е безсмислено нечестивият да се опитва да стане праведен чрез собствени усилия. Първо трябва да бъде направен праведен, за да може да върши доброто, което се изисква от него и което той желае да върши.

Нещата стоят по следния начин: 1) Божият закон е съвършена правда; от всеки, който желае да влезе в небесното царство, се изисква съвършено придържане към закона. 2) Законът не може да придаде нито частица праведност на човека, тъй като всички са грешници и не могат да спазват изискванията му. Колкото и старателно и ревностно да работи, човек не може да направи нищо, за да изпълни в пълна мярка изискванията на закона. Това е нещо прекалено високо за постигане; той не може да придобие праведност чрез закона. "Защото нито едно създание няма да се оправдае [да бъде направено праведно] пред Него чрез дела." Какво окаяно състояние! Трябва да имаме правдата на закона, иначе не можем да влезем в небето. Въпреки това законът няма праведност за нито един от нас. Въпреки всичките ни упорити и енергични усилия той няма да даде дори минимално количество от святостта, без която никой не може да види Господа.

Тогава кой може да бъде спасен? Възможно ли е да има такова явление като праведен човек? Да, защото Библията често говори за такива хора. Лот е наречен "праведен". В Ис. 3:10 е записано: "Кажете на праведника, че ще му бъде добре; защото всеки такъв ще яде плода на делата си." Така се показва, че ще има праведници, които да получат наградата. Заявена е съвсем ясно, че в края ще има един праведен народ, който да каже: "В онзи ден тази песен ще бъде изпята в Юдейската земя: Имаме укрепен град; спасение ще сложи Бог за стени и подпори. Отворете портите, за да влезе праведният народ, който пази истината" (Ис. 26:1, 2). Давид възкликва: "Законът ти е истина" (Пс. 119:142). Той е не само истина, но и обобщение на цялата истината. Народът, който спазва истината, ще бъде и народ, който спазва Божия закон. Такива хора ще бъдат изпълнители на волята Му и ще влязат в небесното царство (Мат. 7:21).

Господ наша правда

Въпросът е: Как да се получи правдата, която е необходима на човека, за да влезе в града? Голямата задача на евангелието е да отговори именно на този въпрос. Нека първо проучим един нагледен урок по оправдаване, т.е. придаване на правда. Той може да ни помогне да имаме по-добро разбиране на теорията. Примерът е даден в Лука 18:9-14:

"И на някои, които уповаваха на себе си, че са праведни, и презираха другите, каза и тази притча: Двама души се изкачиха в храма да се помолят, единият — фарисей, а другият — бирник. Фарисеят, като се изправи, молеше се в себе си така: Боже, благодаря ти, че не съм като другите човеци — грабители, неправедници, прелюбодейци, и особено не като този бирник. Поста два пъти в седмицата, давам десятък от всичко, което придобия. А бирникът, като стоеше надалеч, не смееше дори очите си да повдигне към небето, но се удряше в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мен, грешника. Казвам, че този си отиде у дома оправдан, а не онзи;

защото всеки, който въздига себе си, ще се снижи, а който смирява себе си, ще бъде въздигнат."

Този пример бе даден, за да се покаже как може и как не може да се придобие правда. фарисеите не са изчезнали. В наше време има мнозина, които очакват да спечелят правда чрез добрите си дела. Вярват си, че са праведни. Невинаги се хвалят открито за добротата си, но показват по друг начин, че разчитат на собствената си правда. Може би духът на фарисея — духът, който напомня на Бога за личните добри дела като причина за услуга — се среща често и сред така наречените християни, които се чувстват сломени от греховете си. Знаят, че са съгрешили и се чувстват осъдени. Скърбят за греховното си състояние и плачат за слабостта си. Свидетелството им никога не се издига над това ниво. Поради срам често се въздържат от говорене по време на социални събрания и не се осмеляват да се доближат до Бога в молитва. След като съгрешат в по-голяма степен от обикновено, те се въздържат от молитва за известно време, докато ярката представа за техния провал избледнее или докато си въобразят, че са го компенсирали с някакво особено добро поведение. Каква е тази проява? Същият фарисейски дух, който хвърля собствената правда в лицето на Бога и не желае да отиде при Него освен ако не може да се облегне на лъжливата опора на личната въображаема доброта. Искат да могат да кажат на Господа: "Виж колко добър съм бил през последните няколко дни. Сега със сигурност ще ме приемеш."

Какъв е резултатът? Човекът, който се уповаваше на собствената си правда, не получи такава, а този, който се молеше с изпълнено с разкаяние сърце — Боже бъди милостив към мен, грешника" — си тръгна към дома като праведник. Христос казва, че той си тръгна оправдан, т.е. направен праведен.

Забележете, че бирникът направи нещо повече от оплакване на собствената греховност. Той помоли за милост. Каква милост? Незаслужена милост. Става въпрос за желание за по-добро отношение към човека отколкото той заслужава. Вдъхновеното Слово казва за Бога: "Колкото е високо небето от земята, толкова

голяма е милостта Му към онези, които се боят от Него (Пс. 103:11). С други думи, мярката, според която Бог се отнася към нас по-добре отколкото заслужаваме, когато отидем със смирение при Него, е разстоянието между земята и небето. В какво отношение се отнася към нас по-добре отколкото заслужаваме? Като отнема греховете ни. В следващия стих се казва: "Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни." В съгласие с това изявление са думите на възлюбения ученик: "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1 Йоан 1:9).

Още едно пояснение за Божията милост и за начина, по който се проявява, четем в Михей 7:18, 19: "Кой е Бог като Теб, Който прощава беззаконие и не се вижда в престъплението на останалите от наследството Си? Не държи гнева Си винаги, защото Му е угодно да показва милост. Отново Той ще се смили над нас, ще стъпче беззаконията ни; и Ти ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини." Нека сега прочетем ясното описание на Свещеното писание за начина, по който се дарява правда.

След като е доказал, че всички са съгрешили и не заслужават да се прославят от Бога и затова никой не може да се оправдае в очите Му, апостол Павел продължава с твърдението, че "с Неговата благодост се оправдават [биват направени праведни] даром чрез изкуплението, което е в Христос Исус, Когато Бог постави за умилоствение чрез Неговата кръв посредством вяра. Това направи, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени дотогава, когато Бог дълготърпение, за да покаже, казвам, правдата Си в настоящото време и да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исус" (Римл. 3:24-26) .

"С Неговата благодост се оправдават даром." Би ли могло да го правят по друг начин? След като най-добрите усилия на грешника не могат по никакъв начин да създадат правда, става очевидно, че единственият начин, по който може да получи правда, е да я приеме като дар. Фактът, че правдата е дар, е изразен съвсем ясно от Павел в Римл. 5:17: "Защото ако чрез прегрешението на един смъртта царува

чрез този един, то много повече тези, които получават изобилието на благодатта и на дара, т.е. правдата, ще царуват в живот чрез Единия, Исус Христос." Именно защото правдата е дар, вечният живот, който е награда за правдата, е подарък от Бога чрез нашия Господ Исус Христос.

Христос е представен от Бога като Един, чрез Когото може да се получи прощение, за греховете. Това прощение се състои просто в обявяване, че Неговата правда (която е Божията правда) ги изкупва. Бог, "Който е богат с милост" (Еф. 2:4) и Който се радва на тази милост, поставя собствената Си правда върху грешника, вярващ, че Исус замества греховете му. Това наистина е една доста изгодна размяна за грешника, която в същото време не причинява загуба на Бога, защото Той е безкраен в святост и запасът Му от милост никога не намалява.

Разгледаният току-що текст (Римл. 3:24-26) е още едно потвърждение на ст. 21, 22, направено след твърдението, че чрез дела по закона никоя плът не може да стане праведна. Апостолът добавя: "А сега и независимо от закона се яви Божията правда, за която свидетелстват законите и пророците, а именно Божията правда, чрез вяра в Исус Христос, за всички, които вярват." Бог поставя Своята правда върху вярващия. Покрива го с нея, за да не се вижда повече грехът. След това опростеният може да възкликне заедно с пророка: "Ще се развеселя премного в Господа, душата ми ще се зарадва в моя Бог; защото Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда - като младоженец украсен, подобно на първосвещеник, с венец и като невеста, накитена с украшенията си" (Ис. 61:10).

А какво да кажем за Божията правда "независимо от закона"? Как се съвместява с изявлението, че законът е Божията правда и вън от изискванията му няма правда? Тук няма противоречие. Законът не е пренебрегнат. Внимавайте: Кой даде закона? Христос. Как го изговори? "Като Един, Който има власт", дори като Бог. Законът е произлязъл от Него така, както е произлязъл от Отец и представлява изявление на правдата на Неговия характер. Следователно правдата;

която идва от вяра в Исус Христос, е същата правда резюмирана в закона. Това се доказва и от факта, че за нея "свидетелстват законите".

Нека се опитаме да си представим следната сцена. Ето го законът, застанал като свидетел против грешника. Не може да се промени, нито да нарече грешника праведник. Осъденият грешник се опитва многократно да получи правда от закона, но той се съпротивлява на всичките му опити. Не може да бъде подкупен чрез никакво самонаказание или вършени на така наречени добри дела. Ето Го и Христос, "изпълнен с благодат" и истина, викащ грешника при Себе Си. Накрая грешникът, изморен от напразната борба за получаване на правда от закона, чува Христовия глас и се затичва към протегнатите Му ръце. Скривайки се в Христос, той е покрит с Неговата правда. И сега забележете! Чрез вяра в Христос получава онова, за което напразно се е борил. Притежава изискваната от закона правда, и то истинската правда, защото е получена от Източника на правдата; от мястото, откъдето е дошъл законът. Законът свидетелства за истинността на тази правда. Казва, че докато човекът я притежава, може да влезе в съда и да се защити от всички обвинители. Законът свидетелства за факта, че човекът е праведен. Павел бе сигурен, че може да устои в Христовия ден с правдата, която е "чрез вяра в Христос, т.е. правдата, която е от Бога въз основа на вяра" (Фил. 3:9).

В тази "сделка" няма място за търсене на вина. Бог е справедлив и в същото време оправда този, който вярва в Исус. В Исус обитава цялата пълнота на Божеството. Той е равен с Отец във всеки атрибут. В резултат на това изкуплението, което е в Него - способността да върши изкупление за грешния човек - е нещо безкрайно. Бунтът на човека е толкова против Сина, колкото и против Отец, тъй като те са Едно. Следователно, когато Христос "даде Себе Си за нашите грехове", Царят пострада заради бунтовните си поданици. Нараненият пренебрегна деянието на нарушителя. Нито един скептик не би отрекъл, че всеки човек има правото и привилегията да прости за всяко лошо нещо, извършено против него. Тогава защо се подиграват, когато Бог упражнява същото

право? Ако желае да прости за нанесеното Му страдание, Той има право да го направи; най-вече защото е отстоял непокътнатостта на закона като е нанесъл на Себе Си наказанието дължимо на грешника. "Невинният пострада за виновните." Това е истина. Невинният Страдалец даде Себе Си доброволно, за да може въпреки справедливостта на управлението Си да прояви онова, което любовта Го подтиква - да пренебрегне нанесеното Му страдание като Властелин на вселената.

Сега прочетете Божието изявление за собственото Му име - изявление, направено пред лицето на един от най-ужасните случаи на презрение, проявено някога към Него: "И Господ слезе в облака, застана там, до него, и прогласи Господното Име. Господ мина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилства с милост и вяроност. Който показва милост към хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но не оневинява виновния" (Изх: 34:5-7).

Такова е Божието име. То отразява характера, чрез Който Бог се разкрива на човека; светлината, в която желае хората да Го виждат. Но какво да кажем за изявлението, че "не оневинява виновния"? Това е в съвършена хармония с Неговото дълготърпение, изобилна доброта и желанието да покрива нарушенията на людетe Си. Вярно е, че Бог в никакъв случай няма да оневини виновния. Не може да го направи и да продължи да е справедлив Бог. Той обаче прави нещо много по-добро: премахва вината, за да няма нужда виновният от оневиняване - бива оправдан и приет така, сякаш никога не е съгрешавал.

Нека никои не се заяжда заради израза "обличане с правда", сякаш става въпрос за нещо лицемерно. Някои с особено разбиране за стойността на дара на правдата казват, че не желаят правда, която се "облича", а искат да имат само тази правда, която идва от живота. По този начин обезценяват Божията правда, която е чрез вяра в Исус Христос *за всички и на всички*, които вярват. Съгласяваме се с идеята им само доколкото е протест срещу лицемерието и външното благочестие, лишено от сила. Искаме обаче читателят да запомни

следната мисъл: Има огромно значение кой *облича правдата*. Ако се опитаме сами да я облечем, наистина не получаваме друго освен омърсена одежда, без значение колко красива ни изглежда. Когато Христос ни облече с нея, не бива да я презираме или отхвърляме. Забележете израза на Исаия: "Той ме облече с одежди на спасение." Правдата, с която Христос ни покрива носи Божието одобрение. Ако Бог е доволен от нея, човек в никакъв случай не би трябвало да се опитва да намери нещо по-добро.

Ще продължим с този образ още стъпка напред, за да премахнем всички трудности. Текстът от Зах. 3:15 ни показва разрешението. Прочетете следното: "И Господ ми показва първосвещеника Исус, който стоеше пред ангела Господен; и Сатана стоеше отдясно му, за да му се възпротиви. Господ каза на Сатана: Господ да те смъмри, Сатано; да! Да те смъмри Господ, Който избира Йерусалим. Не е ли той една главня, изтръгната от огън? А Исус беше в изцапани дрехи, като стоеше пред ангела. И ангелът проговори на стоящите пред него: Съблечете от него изцапаните дрехи. А на него каза: Ето, отнех от теб беззаконието ти и ще те облека в тържествени одежди. Тогава казах: Нека сложат хубава митра на главата му. И така, сложиха хубава митра на главата му и го облякоха с дрехи, докато ангелът Господен стоеше близо.

Забележете в горния доклад, че отнемането на нечистите дрехи означава премахване на беззаконието. Така откриваме, че когато ни покрие с дрехата на собствената Си правда, Христос не ни снабдява с покривало на греха, а премахва греха. Това показва, че прощението на греха е нещо повече от обикновена форма, нещо повече от обикновено вписване в небесната книга, което води до отмахване на греха. Прощението на греха е осезаема реалност — нещо, което променя живота на човека. Всъщност прощението го очиства от вина, а ако бъде освободен от вина, оправдан и направен праведен, той със сигурност е преживял радикална промяна. Наистина е станал друга личност, защото е придобил в Христос правдата за изкупление от греховете. Придобил е тази правда единствено като е облякъл Христос. "Затова ако някой е в Христос,

той е ново създание" (2Кор. 5:17). Пълното и безплатно прощение на греховете носи със себе си онази чудна и чудесна промяна, известна като новорождение. Човек не може да бъде ново създание освен чрез ново раждане. Това е все едно да има ново или чисто сърце.

Новото сърце обича правдата и мрази греха. То желае да бъде водено по пътя на правдата. Новото сърце е това, което Господ желаеше за Израел, когато заяви: "Дано да има в тях такова сърце, че да се боят от Мен и винаги да пазят всичките Ми заповеди, за да благоденствуват вечно, те и синовете им! (Вт. 5:29). Накратко казано, то е ново сърце свободно както от любовта към греха, така и от вината на греха. Но кое поражда в човека искрено желание за прощение на греховете? Омразата му към тях и желанието за правда, като не само омразата, но и желанието са били породени от Святия Дух.

Духът се бори с всички. Той идва като укорител. Когато гласът му на укор се чуе, тогава заема мястото на утешител. Същият отстъпчив податлив нрав, който води човека до приемане на укорите на Духа, ще го доведе и до следване на ученията на Духа. Павел казва, че "които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове" (Римл. 8:14).

Нека пак да попитаме: Кое донася оправдание или опрощение на греховете? Вярата е, защото Павел твърди: "И така, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос" (Римл. 5:1). Божията правда бива дадена и се облича от всеки, който повярва (Римл. 3:22). Но същото упражняване на вяра прави човека Божие дете. Апостолът пише: "Защото всички сте Божии синове чрез вяра в Исус Христос" (Гал. 3:26).

Обстоятелството, че всеки, чиито грехове са простени, веднага става Божие чадо, е доказан от Павел в писмото до Тит. Първо разкрива нечестивото състояние, в което всички сме се намирали, и после заявява: "Но когато се яви благостта на Бога, нашия Спасител, и Неговата любов към човеците, Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме извършили, а по Своята милост, чрез окъпването, т.е. новорождението и обновяването на Святия Дух, Когото изля изобилно върху нас чрез Исус Христос, нашия Спасител, така,

оправдани чрез Неговата благодат, да станем според надеждата наследници на вечния живот" (Тит 3:4-7).

Забележете, че ставаме наследници след като бъдем оправдани чрез Неговата благодат. Вече научихме от Римл. 3:24, 25, че оправданието по благодат е чрез вяра в Христос, а текстът от Гал. 3:26 ни казва, че вярата в Христос Исус ни прави Божии чада. Следователно знаем, че който е бил оправдан чрез Божията благодат - получил е прощение - е Божие чадо и наследник.

Това показва пълната безпочвеност на идеята, че човек трябва да премине през някаква проверка и да докаже, че притежава известна степен на святост, преди да бъде приет от Бога за Негово чадо. Той ни приема такива каквито сме. Обича ни не заради нашата доброта, а поради нашата нужда. Приема ни не заради нещо, което е видял в нас, а заради самите нас и поради онова, което знае, че може да бъде извършено в нас чрез Божествената Му сила. Само когато осъзнаем чудната извисеност и святост на Бога и обстоятелството, че Той идва при нас в нашето състояние на грях и деградация, за да ни приеме в семейството Си, можем да оценим силата на думите на апостола: "Вижте каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божии деца" (1 Йоан 3:1). Всеки, който е бил дарен с тази чест, ще се очисти така, както Той е чист.

Бог не ни приема за Свои деца, защото сме добри, а за да може да ни направи добри. Павел пише: "Бог, обаче, Който е богат с милости, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, ни съживи заедно с Христос (по благодат сте спасени) и като ни възкреси заедно с Него, сложи ни да седим с Него в небесни места, в Христос Исус; за да показва през вековете, които ще дойдат, изобилното богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христос Исус" (Еф. 2:4-7). След това добавя: "Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас, това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой. Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим" (ст. 8-10). Този текст показва, че Бог ни е възлюбил, докато още сме били мъртви в греховете. Той

ни дава Духа Си, за да ни направи живи в Христос. Същият Дух отбелязва нашето раждане в Божието семейство. Той ни осиновява така, че като нови създания в Христос можем да вършим добрите дела, които Бог е наредил.

Приети от Бога

Мнозина се колебаят да започнат да служат на Господа, тъй като се страхуват, че Бог няма да ги приеме. Хиляди от така наречените последователи на Христос години наред се съмняват дали са приети от Бога. Пиша, за да помогна на такива хора. Няма да озадачавам умовете им с празни размисления, а ще се опитам да им дам проста увереност в Божието слово.

"Ще ме приеме ли Господ?" Отговарям с друг въпрос: Ще получи ли човек това, което е купил? Ако отидете в магазина и направите покупка, ще получите ли стоката, когато ви я доставят? Разбира се. Не може да има спор по този въпрос. Обстоятелството, че сте купили стока и сте платили пари, е достатъчно доказателство, че имате не само готовност, но и силно желание да я получите. Ако не я желаете, не бихте я купили. Нещо повече, колкото повече сте платили, толкова по-силно е желанието да я вземете. Ако цената е била висока и сте дали почти всичките си спестявания, не може да се съмняваме, че имате силно желание да получите стоката, когато ви я доставят. Безпокойте се да не се получи някакво недоразумение при доставката.

Нека приложим този прост естествен пример за грешника, който отива при Христос. Първо, Той ни е купил. "Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, Който е във вас, Когато имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били купени с цена" (1 Кор. 6:19, 20).

Платената за нас цена бе собствената Му кръв - живота Му. Павел писа на старейшините в Ефес: "Бъдете бдителни за себе си и за цялото стадо, в което Святия Дух ви е поставил епископи, да пасете

църквата на Бога, която Той придоби със Собствената Си кръв" (Деяния 20:28). "Като знаете, че не с преходни неща — сребро или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден ви от бащите ви, а със скъпоценната кръв на Христос, като на агнец — без недостатък и пречист" (1 Петрово 1:18, 19). Той "даде Себе Си за нас" (Тит 2:14). Христос "даде Себе Си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия нечист свят, според волята на нашия Бог и Отец" (Гал. 1:4).

Той изкупи не определена група, а целия свят от грешници. "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син" (Йоан 3:16). Исус заяви: "Хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света" (Йоан 6:51). "Понеже когато ние бяхме още немощни, на определеното време Христос умря за нечестивите." "Но Бог препоръчва Своята любов към нас в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас" (Римл. 5:6, 8).

Платената цена бе безкрайно голяма. Затова знаем, че Той желае онова, което е купил. Заяви, че сърцето Му иска да го получи. Не може да бъде доволен, ако го няма. Виж Фил. 2:6-8; Евр. 12:2; Ис. 53:11.

"Но аз не съм достоен." Това означава, че не си достоен за платената цена и следователно се страхуваш да отидеш при Христос, за да не би да върне покупката. Бихте могли да изпитвате известен страх, ако сделката не е подпечатана и цената все още не е платена. Ако откаже да те приеме заради това, че не си струваш цената, Той ще загуби не само тебе, но и платената сума. Дори ако стоката, за която си платил, не си струва платената сума, ти не би постъпил толкова глупаво, че да я изхвърлиш. По-скоро би се опитал да получиш нещо за парите си отколкото да загубиш всичко.

Не можеш да направиш нищо по въпроса за стойността. Когато бе на земята, за да извърши "покупката", Христос "нямаше нужда някой да Му свидетелства за човека, понеже сам знаеше какво има в човека" (Йоан 2:25). Той направи "покупката" в пълно съзнание и знаеше точната стойност на това, което купи. Христос не е ни най-малко разочарован, когато отиваш при Него и Той открива, че си безценен. Не трябва да се тревожиш за стойността. Ако със

съвършеното Си познание за твоя случай е доволен да направи сделката, ти трябва да си последният, който се оплаква. Най-чудната истина е, че Той те откупи точно защото не си бил достоен. Практичното Му око видя в тебе големи възможности и Христос те купи не за онова, което си бил тогава или което си сега, а за това, което би могъл да направи от тебе. Той казва: "Аз Съм, Който изтривам твоите престъпления заради Себе Си" (Ис. 43:25). Ние нямаме правда и затова Той ни е купил, "за да станем ние чрез Него праведни пред Бога". Павел казва: "Защото в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него, Който е глава на всяко началство и власт" (Кол. 2:9, 10).

Ето го целият процес: "Ние... по естество сме били чада на гнева, както и другите. Бог, обаче, Който е богат с милост поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, ни съживи заедно с Христос (по благодат сте спасени) и като ни възкреси заедно с Него, сложи ни да седнем с Него в небесни места, в Христос Исус; за да показва през вековете, които ще дойдат изобилното богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христос Исус. Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали някой. Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим" (Еф. 2:3-10).

Ние трябва да сме "за похвала на славната Му благодат". Не можем да бъдем такива, ако в началото нямахме цената, която Той е платил за нас. За Него не би имало никаква слава в такава сделка. Не би могъл през всички бъдещи векове да ни покаже богатствата на Своята благодат. Но когато ни взема без никаква стойност и накрая ни представя безупречни пред трона, няма ли това да е за Негова вечна слава? Там няма да има нито един, който да си приписва достойнство. През цялата вечност осветените ще казват заедно на Христос: "Достоен си... защото си бил заклан и със Своята кръв си изкупил за Бога човеци от всеки род и език, народ и племе; и си ги направил царство и свещеници на нашия Бог." "Достоен е Агнецът,

който е бил заклан, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение" (Откр. 5:9, 10, 12).

Наистина трябва да отхвърлим всяко съмнение, че сме приети от Бога. Но не го правим. Злото невярващо сърце продължава да нашепва съмнение. "Вярвам в това, но..." Спрете тук. Ако вярвате, не бихте казвали "но". Когато добавят "но" към изказването си, че вярват, хората имат предвид следното: "Вярвам, но не вярвам." Вие обаче продължавате: "Може би си прав, но чуй това. Искам да кажа, че вярвам в твърдението на Свещеното писание, което ти цитираш, но Библията казва, че ако сме Божии деца, ще имаме свидетелството на Духа и свидетелството в себе си: Не чувствам това свидетелство, следователно не мога да вярвам, че съм в Христос. Вярвам в словото Му, но нямам свидетелството." Разбирам вашата трудност. Нека видим дали не можем да я отстраним.

Що се отнася до принадлежността ви към Христос, можете сами да постигнете това. Видели сте онова, което е дал за вас. Въпросът е: предали ли сте себе си на Него? Ако сте го направили, можете да сте сигурни, че сте приети от Него. Ако не сте Негови, то е защото сте отказали да Му предадете онова, което Той е изкупил. Вие Го ограбвате. Господ казва: "Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен и opak" (Римл. 10:21). Той ви умолява да Му отдадете онова, което е купил и заплатил, но вие отказвате и Го обвинявате, че не желае да ви приеме.

Що се отнася до вярата ви в думите Му и същевременното съмнение, че ви приема, защото не чувствате свидетелството в сърцето си, аз продължавам да твърдя, че не вярвате. Ако вярвате, бихте имали свидетелството. Чуйте Неговите думи: "Който вярва в Божия Син, има това свидетелство в себе си; който не вярва на Бога, направил Го е лъжец, защото не е повярвал на свидетелството, което Бог е свидетелствал за Своя Син" (1 Йоан 5:10). Да се вярва в Сина означава просто да се вярва в словото Му и в доклада за Него.

"Който вярва в Божия Син, има това свидетелство в себе си." Не можете да имате свидетелството, докато не повярвате. Веднага след като повярвате, имате свидетелството. Как е възможно? Защото

вярата ви в Божието слово е свидетелството. Бог казва така: "Вярата е даване на твърда увереност в онези неща; за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат" (Евр. 11:1)

Ако чуете Бог да казва със силен глас, че сте Негово чадо, бихте приели това за достатъчно доказателство. Е, когато Бог го изговаря в Словото Си, то е все едно, че е изречено със силен глас. Вярата ви е доказателство, че чувате и вярвате.

Въпросът е толкова важен, че си заслужава да го разгледаме по-подробно. Нека прочетем малко повече от доклада. Първо, четем, че "всички сте Божии синове чрез вяра в Исус Христос" (Гал. 3:26). Ето положително потвърждение на онова, което казах за неверието ни в свидетелството. Нашата вяра ни прави Божии чада. Но как получаваме тази вяра? "Вярата е от слушане, а слушането — от Христовото слово" (Римл. 10:17). Как да получим вяра в Божието слово? Просто повярвайте, че Бог не може да лъже. Едва ли бихте нарекли Бога лъжец в лицето, но вие правите точно това, ако не вярвате в словото Му. Всичко, което трябва да направите, за да повярвате, е да повярвате. "Словото е близо до тебе, в устата ти и в сърцето ти, т.е. словото на вярата, което проповядваме. Защото ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, а с уста прави изповед и се спасява. Защото Писанието казва: "Никой, който вярва в Него, няма да се посрами" (Римл. 10:8-11).

Всичко това е в хармония с насърчението, дадено чрез апостол Павел: "Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада. И ако сме деца, тогава сме и наследници — наследници на Бога и сънаследници с Христос" (Римл. 8:16, 17). Този Дух, Който свидетелства с нашия дух, е обещаният от Исус Утешител (Йоан 14:16). Знаем, че свидетелството Му е вярно, защото е "Духът на истината". Как свидетелства? Като ни напомня записаното Слово. Той е вдъхновил тези думи (1 Кор. 2:13; 2Петрово 1:21) и следователно може да ни ги напомни. То е все едно да ни ги изговори директно. Представя на умовете ни доклада, част от който цитирахме. Знаем,

че докладът е верен, понеже Бог не може да лъже. Заповядваме на Сатана да се махне с лъжесвидетелството си против Бога и вярваме в Словото. Ако обаче вярваме в Словото, знаем, че сме Божи деца и викаме: "Авва, Отче." Тогава славната истина завладява още по-пълно душата. Повторението на думите превръща всичко това в реалност за нас. Той е наш Баща; ние сме Негови деца. Каква радост ни дава тази мисъл! Следователно разбираме, че свидетелството, което имаме в себе си, не е просто впечатление или емоция. Бог не иска да се доверяваме на толкова ненадеждно нещо като чувството. Писанието казва, че който се уповава на собственото си сърце, е глупак. Свидетелството, на което трябва да се уповаваме, е непроменимото Божие слово и това свидетелство можем да имаме в сърцата си чрез Духа. "Да благодарим на Бога за Неговия неизказан дар!"

Уверението не бива да ни води до отслабване на бдителността и изпадането в доволство, сякаш вече сме стигнали до съвършенството. Трябва да помним, че Христос ни приема не заради нас, а заради Себе Си; не защото сме съвършени, а за да можем чрез Него да стигнем до съвършенство. Той ни благославя не защото сме били толкова добри, че сме заслужили благословение, а за да можем чрез силата на благословието да се отвърнем от беззаконията си (Деяния 3:26). На всеки вярващ в Христос се дава силата — като право или привилегия — да стане Божи син (Йоан 1:12). Ние ставаме участници в Божественото естество посредством "скъпоценните ни и твърде големи обещания" на Бога, направени чрез Христос (2Петрово 1:4).

Нека разгледаме накратко практическото приложение на някои от тези текстове.

Победа на вярата

Библията казва, че "праведният чрез вяра ще живее". Божията правда е "чрез вяра към вяра" (Римл. 1:17).. Действието на вярата

може да бъде най-добре илюстрирано от някои примери, които са записани заради нас, "за наше поучение и чрез твърдостта и утехата от Писанията да имаме надежда" (Римл. 15:4). Първо ще разгледаме едно важно събитие, записано в двадесетата глава на Второ летописи. Нека читателят проследи разказа със своята Библия. "След това моавците и амонците и с тях някои от маонците дойдоха да воюват против Йосафат. Тогава някои дойдоха и известиха на Йосафат: Голямо множество иде против теб от другата страна на Соленото море, от Сирия; те са в Асасонтамар, който е Енгади" (ст. 1, 2).

Това голямо множество причини страх в царя и народа, но те предприеха една разумна стъпка и се събраха заедно, "за да искат помощ от Господа; дори от всички юдейски градове дойдоха да търсят Господа" (ст. 3, 4). Следва молитвата на Йосафат, водач на множеството. Заслужава си да я проучим, тъй като е молитва на вяра и съдържа в себе си началото на победата: "Йосафат застана сред събраните юдеи и ерусалимци в Господния дом, пред новия двор, и каза: Господи, Боже на бащите ни, не си ли Ти Бог на небето и не си ли Ти владетел над всичките царства на народите, и не е ли в Твоята ръка сила и могъщество, така че никой не може да устои против Теб?" (ст. 5, 6).

Превъзходно начало на молитва. Започва с признаване на небесния Бог. Така започва и молитвата образец. "Отче наш, Който си на небето." Какво означават тези думи? Небесният Бог е Творец. Признава се властта Му над всички земни царства и над силите на мрака. Обстоятелството, че Той, Творецът, е на небето, разкрива, че в десницата Му има сила и мощ, на които никой не може да се противопостави. Човекът, който може да започне молитвата си в час на нужда с такова признаване на Божията сила, вече има победа на своя страна. Забележете, че Йосафат не само обяви вярата си в чудната Божия мощ, но изиска Божията сила за своя, като заяви: "Не си ли ти наш Бог?" Той изпълни изискването на Свещеното писание: "Който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнаграждава тези, които Го търсят."

След това Йосафат продължава с възпоменание за начина, по който Господ ги е заселил в земята и как въпреки забраната му да нападнат Моав и Амон, тези народи идват да ги изгонят от даденото им от Бога наследство (ст. 7-11). Накрая заключава: "Боже наш, не искаш ли да ги съдиш? Защото в нас няма сила да противостоим на това голямо множество, което иде против нас, и не знаем какво да правим; а очите ни са отправени към Теб" (ст.12). За Господа е нищо да помогне на мощния или на безсилния (2Лет. 14:11). Тъй като очите на Господа тичат насам-натам през целия свят, за да се показва Той мощен в помощ на онези, чиито сърца са свършено разположени към Него (2Лет. 16:9), би било подобаващо за нуждаещите се да се уповават единствено на Него. Йосафат и народът му се държаха според напътствието на апостола да "насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра" (Евр. 12:2). Той е началото и краят и цялата мощ на небето и земята е в ръцете Му.

Какъв бе резултатът? Господният пророк дойде в силата на Святия Дух и рече: "Слушайте, цяла Юдея, вие, йерусалимски жители, и ти, царю Йосафате; така казва Господ на вас: Не бойте се, нито се плашете от това голямо множество, защото Боят не е ваш, а Божий" (2Лет. 20:15). Последва заповедта да излязат сутринта за битка с врага и да видят Господното спасение, тъй като Той щеше да бъде с тях.

Сега четем най-важното: "И така, на сутринта станаха рано и излязоха към пустинята Текуе; а когато бяха излезли, Йосафат застана и каза: Слушайте ме, юдеи и вие, йерусалимски жители; вярвайте в Господа, вашия Бог, и ще се утвърдите; вярвайте на пророците Му и ще имате добър успех. Тогава, като се посъветва с народа, нареди някои от тях да пеят на Господа и да хвалят великолепието на Неговата святост, като излизат пред войската и казват: Славословете Господа, защото милостта Му е до века" (ст. 20, 21).

Това наистина бе доста необичаен начин за влизане в битка. Не са много армиите, които са отивали да воюват с такъв авангард. Но какъв бе резултатът?

"И когато почнаха да пеят и да хвалят, Господ постави засади против амонците и моавците и против онези от хълмистата страна Сиир, които бяха дошли против Юдея; и те бяха поразени. Защото амонците и моавците станаха против жителите на хълма Сиир, за да ги изстребят и заличат; и като довършиха жителите на Сиир, те си помогнаха взаимно да се изстребят. А юдеите, като стигнаха до стражарската кула на пустинята, погледнаха към множеството и, ето, те бяха мъртви тела, паднали на земята, и никой не беше се избавил" (ст. 22-24).

Както е сигурно, че малко на брой армии са тръгвали на битка с такъв авангард като Йосафатовата войска, така е сигурно, че не са много тези, които са били възнаградени с такава удивителна победа. Няма да е погрешно да проучим още малко от философията на победата с вяра, илюстрирана с този пример. Когато врагът, който бе самоуверен поради превъзходството в числеността, чу израилтяните да идват сутринта с песни и викове, какво си е помислил? Нищо друго, освен че израилтяните са получили подкрепа и са станали толкова силни, че не би имало смисъл да им се противопоставят. Войниците бяха обзети от паника и всеки погледна на стоящия до него като на противник.

Дали бяха сгрещили със заключението си, че израилтяните са получили подкрепа? Не, защото в Словото се казва: "И когато почнаха да пеят и да хвалят, *Господ постави засади* против амонците и моавците и против онези от хълмистата страна Сиир." Господното войнство, в което Йосафат и народът му се уповаваше, проведе битката за тях. Получиха подкрепление и ако очите им можеха да се отворят и да видят наоколо, биха забелязали подобно на Елисеевия слуга, че тези, които са с тях, са много повече от враговете.

Въпросът, на който трябва да се обърне специално внимание, е, че при започването на пеене и славословене от страна на Израел, Господ постави засади против неприятелите. Какво означава това? Означава, че вярата им бе истинска. Божието обещание бе сметнато за толкова реално колкото и действителното изпълнение. И така, те повярваха в Господа, или казано буквално, построиха върху Господа

и така се укрепиха. По този начин доказаха истинността на думите: "Тази победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра" (1 Йоан 5:4).

Нека сега приложим този пример за битката с греха. Идва силно изкушение да се извърши нещо, за което се знае, че е погрешно. Често сме изпитвали с мъка силата на изкушението; тъй като то ни е побеждавало и ние сме разбирали, че нямаме сила да се борим с него. Сега обаче очите ни са към Господа, Който ни е казал да отидем с дръзновение при престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат във време на нужда. Започваме да се молим на Бога за помощ. Молим се на Бога, Който ни е разкрит в Библията като Творец на небето и земята. Започваме не с тъжни думи за нашата слабост, а с радостно признание на Божията мощна сила. След като стигнем до това заключение, можем да се осмелим да изложим нашите трудности и слабости. Ако първо споменем слабостите и трудната ситуация, ние се поставяме пред Бога. В този случай Сатана ще увеличи трудностите и ще хвърли сянката си около нас, за да не видим нищо друго освен слабостите си. Макар че са горещи и агонизиращи, виковете и молбите ни ще бъдат напразни, защото ще им липсва основният елемент на вярата, че Бог съществува и все още е всичко онова, което е разкрил за Себе Си. Когато започнем с признание за Божията сила, можем да представим нашата слабост, защото тогава поставяме слабостта на страната на Неговата сила и този контраст поражда смелост.

Докато се молим, ние си спомняме за Божието обещание, подтиквани от Святия Дух. Възможно е да не си спомним за някое специално обещание, което да приляга на нашия случай. Можем обаче да си спомним, че "вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света да спаси грешните" (1 Тим.1:15); че даде Себе Си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия нечист свят, според волята на нашия Бог и Отец" (Гал. 1 :4); че можем да сме сигурни за всяко обещание, защото "Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как няма да ни подари заедно с Него и всичко?" (Римл. 8:32).

След това си спомняме, че Бог може да говори за несъществуващото така, сякаш то съществува. С други думи, ако Бог даде обещание, то е толкова валидно, колкото и ако вече е изпълнено. Като знаем, че избавлението ни от злото е според Божията воля (Гал. 1:4), смятаме победата за вече спечелена от нас и започваме да благодарим на Бога за "скъпоценните и твърде големи обещания". Когато нашата вяра се хване за тези обещания и ги превърне в реалност, не можем да не прославим Бога за чудната Му любов. Докато го правим, умовете ни са изцяло освободени от злото и победата става наша. Господ поставя засади против неприятеля. Отправянето на славословия показва на Сатана, че сме получили подкрепление. Тъй като е изпитал силата на тази помощ, той знае, че не може да направи нищо и ни оставя. По този начин се дава нагледен пример за съвета на апостола: "Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение" (Фил: 4:6).

Слуги и свободни

Силата на вярата, водеща до победа, може да се илюстрира с друга поредица от библейски текстове, които са изключително практически насочени. Първо, нека стане ясно, че грешникът е роб. Христос каза: "Всеки, който върши грях, слуга е на греха" (Йоан 8:32). Павел се поставя на мястото на необновения човек и заявява: "Защото знаем, че законът е духовен, а пък аз съм от плът, продаден под греха" (Римл. 7:14). Продаденият човек е роб; следователно продаденият под грях е роб на греха. Петър изтъква същия факт, когато говори за покварените фалшиви учители: "Обещават им свобода, а те сами са роби на разврата; защото от каквото е победен някой, на това и става роб" (2Петрово 2:19).

Най-важната особеност на роба е, че не може да прави каквото пожелае, а е принуден да изпълнява чужда воля, колкото и тягостно да е това. Павел доказва тази истина с думите, че е плътски човек и

роб на греха: "Понеже не върша това, което искам, а онова, което мразя, него върша." "Затова не аз сега върша това, но грехът, който живее в мен. Защото зная, че в мен, т.е. в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша. Защото не върша доброто, което желая, а злото, което не желая, него върша° (Римл. 7:15, 17-19).

Властта на греха показва, че човекът е роб. Макар че всеки, който върши грях, е роб на греха, робството става особено непоносимо, когато грешникът е зърнал свободата, копнее за нея, но не може да се откъсне от оковите, привързващи го към греха. В текстове от Римл. 8:7, 8 и Гал. 5:17 вече бе доказано, че за необновения човек е невъзможно да върши доброто, което би желал.

Колцина са доказали в личния си живот истинността на тези текстове. Колцина са решавали отново и отново и въпреки най-искрените си желания са се оказвали слаби като вейки пред лицето на изкушението. Не са имали сила и не са знаели какво да правят. За съжаление очите им не са били насочени толкова към Бога колкото към самите тях и към неприятеля. Вярно е, че са водили непрестанна борба с греха, но е вярно, че постоянно са били побеждавани.

Можете ли да наречете всичко това истинско християнско преживяване? Някои си въобразяват, че е такава. Защо тогава апостолът извика с душевна мъка: "Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?" Дали истинският християнин живее в тяло на смъртта, което е толкова страшно, че душата е принудена да вика за избавление? Не съвсем.

Кой е този, който в отговор на искрената молба се разкрива като избавител? Апостолът продължава: "Благодаря на Бога чрез Исус Христос:" "И така, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той подобно на тях взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, т.е. дявола, и да избави всички онези, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство" (Евр. 2:14, 15).

Христос провъзгласи мисията Си по следния начин: "Духът на Йехова е на мен; защото Господ ме е помазал да благовествам на

кротките, пратил ме е да превържа съкрушените сърца, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните" (Ис. 61:1).

Вече бе показано за какво робство и пленничество става въпрос. Оковите на греха - робството да си принуждаван да съгрешаваш дори против волята си чрез силата на наследените и придобити зли наклонности и навици. Дали Христос избавя от едно истинско християнско преживяване? Съвсем не. В такъв случай робството на греха, от което апостолът се оплаква в седма глава на Посланието към римляните, не е преживяване на Божие чадю; а на слуга на греха. Христос дойде, за да избави хората именно от това робство; не да ни избавя в земния ни живот от воюването и борбата, а от поражението; да ни помогне да бъдем силни в Господа и в мощта на Неговото величие, за да можем да благодарим на Отец, "Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син", чрез чиято кръв имаме изкупление.

Как се извършва избавлението? Чрез Божия Син. Христос заявява: "Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици. И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни." "И така, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни" (Йоан 8:31, 32, 36). Тази свобода се дава на всеки, който вярва. На хората, които вярват в името Му, Той дава силата да станат Божии синове. Свободата от осъждането се дава на тези, които са в Христос Исус (Римл. 8:1). Ние се обличаме с Христос посредством вяра (Гал. 3:26, 27). Христос обитава в сърцата ни чрез вяра.

Нагледен пример за избавление от робство

Да разгледаме няколко примера за силата на вярата, която избавя от робство. Ще цитираме Лука 13:10-17: "И една събота той поучаваше в една от синагогите; и ето, една жена, която имаше дух, който ѝ беше причинявал немощ за осемнадесет години; тя беше сгърбена и не можеше никак да се изправи. А Исус, като я видя,

повика я и ѝ каза: Жено, освободена си от твоята немощ. И положи ръце на нея; и начаса тя се изправи и славеше Бога. А началникът на синагогата, като негодуваше, че Исус я изцели в събота, заговори и каза на множеството: Има шест дни, в които трябва да се работи; в тях идвайте и се изцелявайте, а не в съботен ден. Но Господ в отговор му каза: Лицемери! В събота не отвързва ли всеки един от вас вола или осела си от яслите и не го ли завежда да го напои? А тази Авраамова дъщеря; която Сатана е държал цели осемнадесет години, не трябваше ли да бъде развързана от тази връзка в съботен ден? И като каза това, всичките Му противници бяха посрамени и цялото множество се радваше за всички славни дела, които се вършеха от Него."

Можем да отменим натякването на лицемерния управник и да размислим за чудото. Жената бе прикована. В резултат на страха от смъртта ние всички сме в робство през целия си живот. Сатана бе приковал жената; той е поставил уловки пред нозете ни и ни е повел в пленничество. Тя не можеше по никакъв начин да се вдигне; нашите беззакония са ни сграбчили така, че не можем дори да погледнем нагоре (Пс. 40:12). Със слово и докосване Исус освободи жената от немощите ѝ; сега ние имаме същия милостив Първосвещеник, на небето, Който е умъчнен от нашите немощи и чрез същото слово може да ни избави от злото.

С каква цел бяха записани извършените от Исус чудеса на изцелението? Йоан ни казва. Не просто да покажат, че Той може да лекува болести, а да разкрият силата Му над греха. Виж Мат. 9:2-8. Йоан заявява: "А Исус извърши пред учениците още много други знамения, които не са описани в тази книга. А това бе написано, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото име" (Йоан 20:30, 31).

Разбираме, че са записани като нагледни уроци за Христовата любов, за желанието Му да освобождава, за силата Му над делата на Сатана, независимо дали са в тялото или в душата. Ще бъде достатъчно да цитираме още едно чудо. Записано е в третата глава

на Деяния на апостолите. Няма да цитирам целия разказ, а ще помоля читателя да го проследи внимателно с Библията си.

Петър и Йоан видяха край портите на храма човек на около четиридесет години, който бе сакат по рождение. Никога не бе ходил. Изхранваше се с просия и Петър се почувства подтикнат от Духа да му даде нещо по-добро от сребро и злато. "Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам; в името на Исус Христос Назарянина, стани и ходи. И като го хвана за дясната ръка, вдигна го; и в същия миг краката и глезените му добиха сила. И той, като скочи, изправи се и проходи; и влезе с тях в храма, като ходеше и скачаше, и славеше Бога" (ст. 6-8).

Това забележително чудо, извършено с човек, когото всички познаваха, предизвика силно вълнение сред народа. Когато видя удивлението им, Петър им разказа как е извършил чудото: "Израелтяни, какво се чудите на това? Или защо се взирате в нас, като че ли поради своя сила или благочестие сме направили той да проходи? Бог Авраамов, Исааков и Яковов, Бог на бащите ни, прослави Своя Син Исус, Когото вие предадохте и... убихте Началника на живота. Но Бог Го възкреси от мъртвите, за което ние сме свидетели. И на основание на вяра в името Му Неговото име укрепи този, когото гледате и познавате. Да! Тази вяра, която е чрез Него, му даде пред всички вас това съвършено здраве" (ст. 12-16).

Сега направете връзката с вашия случай. Човекът бе куц по рождение и не можеше сам да си помогне. Той с радост би проходил, но не бе в състояние да го стори. Можем да възкликнем заедно с Давид: "Ето, родих се в нечестие и в грях ме зачена майка ми" (Пс. 51:5). В резултат на това ние сме слаби по природа и не можем да вършим нещата, които желаем. С всяка изминала година човекът ставаше все по-неспособен да ходи, тъй като тялото му ставаше по-тежко, а крайниците - по-слаби. По същия начин постоянното практикуване на греха с течение на годините му дава все по-голяма сила в нас. За този човек бе невъзможно да ходи, но в името на Христос, чрез вяра в Него, получи съвършено здраве и освобождаване от немощта. Ние също чрез вяра, идваща от Него,

можем да бъдем възстановени и да ни се даде способност да вършим нещата, които до този момент са били невъзможни за нас. Невъзможното за човека е възможно за Бога. Той е Творецът. "Той дава сила на отслабналите и умножава мощта на немошните." Оздравяването от болести е едно от чудесата на вярата, както е показано в случаите с древните герои на вярата.

С тези примери видяхме как Бог избавя от робство онези, които Му се уповават. Нека сега размислим за начина, по който можем да запазим свободата.

Разбрахме, че по природа всички ние сме слуги на греха и Сатана. Веднага след като се предадем на Христос, биваме освободени от силата на Сатана. Павел пише: "Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате - било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда" (Римл. 6:16). Веднага след като се освободим от робството на греха, ставаме Христови служители. Наистина самият акт на освобождаване от силата на греха като отговор на нашата вяра доказва, че Бог ни приема за Свои служители. Ние ставаме Христови Слуги, но който е Господен слуга, е свободен човек, тъй като сме призовани за свобода (Гал. 5:13), а там където е Господният Дух, има свобода (2 Кор. 3:17).

Ето, че отново настъпва конфликт. Сатана няма намерение да се откаже доброволно от роба си. Идва въоръжен с бича на свирепото изкушение, за да ни впрегне в служба за себе си. Знаем от тъжен опит, че той е по-мощен от нас и че не можем да му се противопоставим, без да бъдем подпомогнати. Плашим се от силата му и викаме за помощ. Припомняме си, че вече не сме слуги на Сатана. Предали сме се на Бога и затова Той ни приема като Свои служители. Можем да възкликнем с псалмиста: "Ах, Господи, наистина аз съм Твой слуга; Твой слуга съм, син на Твоята слугиня; Ти си развързал връзките ми" (Пс. 116:16). Фактът, че Бог е развързал връзките на Сатана - направил е това, ако сме повярвали, че може да го направи - е доказателство, че Господ ще ни закриля, тъй като се грижи за Своите си и ние сме получили уверението, че този, който е

започнал доброто дело в нас, "ще го усъвършенства до деня на Исус Христос" (Фил. 1:6). Получавайки тази увереност, имаме сила да се съпротивляваме.

Ако сме се предали на Бога, ние сме негови Слуги. С други думи, ставаме инструменти на правдата в ръцете Му. Прочетете Римл. 6:13-16. Не сме пасивни, безжизнени, безчувствени инструменти като тези, които се използват в земеделието, а ставаме живи, разумни инструменти, на които е позволено да изберат с какво да се занимават. Въпреки това думата инструмент обозначава сечиво - нещо, което е напълно под контрола на притежателя. Разликата между нас и механичните инструменти е, че можем да изберем кой да ни използва и за каква служба да ни употреби. След като обаче сме направили избора и сме се предали на майстора, трябва да бъдем изцяло в ръцете му подобно на сечивото, което няма глас за начина на употреба. Когато се предадем на Бога, трябва да бъдем в ръцете Му като глина в ръцете на грънчаря, за да може да направи с нас каквото пожелае. Силата на волята лежи в избора да Му позволим да извърши в нас онова, което е добро. Примерът, според който ние сме инструменти в Божиите ръце, ще подпомага нашата вяра, когато го разберем напълно. Забележете, че всичко извършено от инструмента зависи от човека, в чиито ръце се намира. Вземете за пример една матрица. Сама по себе си е нещо невинно, но може да бъде използвана както за престъпни цели, така и за нещо полезно. Ако се намира в ръцете на лош човек, може да се използва за направа на фалшиви монети. Ако е в ръцете на честен и добродетелен човек, не може да направи нещо нередно. По същия начин, когато сме били слуги на Сатана, не сме вършили добро (Римл. 6:20). Сега, когато сме се предали в Божиите ръце, знаем, че в Него няма неправда и като инструменти в десницата Му не можем да бъдем използвани за нечисти цели. Необходимо е да се предадем така цялостно на Бога, както някога сме били предадени на Сатана. Апостолът заявява: "По човешки говоря поради немощта на вашето естество. Защото както предавахте телесните си части за слуги на нечистотата и на беззаконието, което докарва още беззаконие, така

сега предайте частите си като слуги на правдата, която докарва святост" (Римл. 6:19).

Тайната на побеждаването се крие, първо, в цялостно предаване на Бога с искрено желание да вършим Неговата воля; второ, в сигурността, че когато Му се предадем, Той ни приема за Свои служители; и трето, в запазване на това подчинение и пълното отпускане в ръцете Му. Често победата може да бъде спечелена само като повтаряме отново и отново: "*Ах! Господи, наистина аз съм Твой слуга; Твой слуга съм, син на Твоята слугиня; Ти си развързал връзките ми.*" Това е все едно да кажем по-настоятелно: "О, Господи, предадох се в ръцете Ти като инструмент на правдата; да бъде Твоята воля, а не желанието на моята плът." Когато осъзнаем силата на този библейски текст и наистина почувстваме, че сме Божии служители, веднага ще ни дойде мисълта: "Добре, ако действително съм инструмент в ръцете на Бога, Той не може да ме използва за вършене на зли неща, нито ще ми позволи да върша зло, докато съм в десницата Му.. Трябва да ме пази от зло, защото аз не мога сам да се пазя. Той иска да ме пази от зло, защото е разкрил желанието Си и силата Си да го изпълни, като е предал Себе Си за мене. Следователно аз ще бъда пазен от това зло." Всички тези мисли могат да минат през ума ни за част от секундата и заедно с тях да дойде чувство на радост, че ще бъдем пазени от злото, което ни плаши. Радостта по естествен начин намира израз в благодарение на Бога и докато Му благодарим, врагът се оттегля със своето изкушение, а Божият мир изпълва сърцето. Тогава откриваме, че радостта от вярването е далеч по-голяма от радостта, която идва от наслаждаването в греха.

Всичко това е илюстрация на Павловите думи: "Тогава чрез вяра отменяме ли закона? Да не бъде! Но утвърждаваме закона" (Римл. 3:31). Да отменим закона не означава да го премахнем. Никой не може да премахне Божия закон. Псалмистът обаче казва, че той е бил отменен (Пс. 119:126). Да се отмени Божия закон е нещо много повече от твърдението, че той няма значение. Това означава да покажем в живота си, че той няма значение. Човекът отменя Божия

закон, когато допуска обезсилването му в собствения си живот. Накратко, да се отмени Божия закон означава да се наруши, но самият закон остава непроменен, независимо дали бива спазван или не. Отменянето му засяга само отделната личност.

Следователно, когато казва, че не отменяме закона чрез вяра, а напротив, ние го утвърждаваме, апостолът има предвид, че вярата не води до нарушаване на закона, а до послушание. Не, не бива да казваме, че вярата води до послушание, а че самата вяра се подчинява. Вярата утвърждава закона в сърцето. "Вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме." Ако това, за което имаме твърда увереност е правда, вярата я укрепва. Вместо да води до антиномия, вярата става единственото нещо, което е противно на антиномията. Няма значение колко много един човек се хвали със закона. Ако го отхвърля или пренебрегва вярата в Христос, той не е в по-добро състояние от прекия нарушител на закона. Човекът на вярата е единственият, който истински почита Божия закон. Без вяра не е възможно да се угоди на Бога (Евр. 11:6). С вяра всичко е възможно (Мар. 9:23).

Да, вярата върши невъзможното и точно това Бог изисква от нас. Когато каза на израилтяните: "Няма да можете да служите на Господа", Исус Навин изрече истината. Въпреки всичко Бог изискваше от тях да Му служат. Не е по силите на човека да върши правда, дори да го желае (Гал. 5:17). Затова е грешка да се каже, че единственото, което Бог иска от нас, е да даваме всичко от себе си. Този, който се ограничава само с това, няма да върши Божиите дела. Не, той трябва да върши повече от онова, което може. Необходимо е да върши това, което само действащата в Него Божия сила може да постигне. Невъзможно е за човека да ходи по вода, но Петър го направи, когато прояви вяра в Исус.

След като всяка власт на небето и на земята е в Христовите ръце и силата Му е на наше разположение, а самият Христос идва да живее в сърцето чрез вяра, няма място за търсене на вина в Бога за това, че иска от нас невъзможни неща. "Невъзможното за хората е възможно за Бога" (Лука 18:27). Следователно можем смело да

заявим: "Господ ми е помощник; няма да се убоя; какво ще ми направи човек?" (Евр. 13:6).

"Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или нож." "Не; във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил" (Римл. 8:35, 37). "Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето; нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ."

Изследване сърцето на
вестта от 1888 г. за
оправдание чрез вяра,
така както тя е
представена от единия
от нейните двама
носители и в нейния
ИСТИНСКИ КОНТЕКСТ